

En toen werd het feest

T. van de Roest-Kleinmeijer

EN TOEN WERD HET FEEST

T. van der Roest-Kleinmeijer

EN TOEN WERD HET FEEST

Geïllustreerd door Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH bv – NIJKERK

ISBN 90 266 4513 9

1.

Een beetje verveeld hangt Ineke tegen de etalageruit van de supermarkt. 't Is koud buiten. Vanmiddag op de ijsbaan had zij daar helemaal geen erg in gehad. Samen met Rineke had zij zich urenlang kostelijk vermaakt tot opeens het bandje van Rineke's schaats finaal was afgeknapt.

Dat was het eind geweest van de pret, want met een kapotte schaats kan je natuurlijk niet rijden. Ineke had zó teleurgesteld gekeken!

'Als jij naar huis gaat blijf ik ook niet', had zij onmiddellijk gezegd.

Maar Rineke had best gemerkt met hoeveel spijt Ineke haar schaatsen had afgebonden.

En nu... 't Is net of zij allebei hun draai niet meer kunnen vinden. Samen waren zij nog eerst naar de schoenmaker gehold. Misschien dat hij het kapotte bandje weer zou kunnen maken? Maar toen zij er aankwamen bleek de winkel op slot te zitten. Morgen moest Rineke het maar weer eens proberen, maar wat had je daar vandaag aan?

'Zullen wij naar huis gaan?' stelt Rineke voor, 'misschien is er daar wat te doen'.

Maar Ineke schudt haar hoofd. 't Is zo saai binnen'.

Dan wijst zij naar de plassen op straat, die bijna allemaal bedekt zijn met een ijslaagje.

'Zie je, hoe glad het wordt, Rien? Kom, dan gaan wij een baan maken'.

Maar Rineke geeft geen antwoord. Zij ziet ineens dat uit de supermarkt een oud dametje heel voorzichtig naar buiten komt schuifelen. Aan haar arm draagt zij een tas, die zo zwaar is, dat de mevrouw moeite heeft om overeind te blijven.

Oei! Met een kreet van schrik schiet Rineke toe om nog net op tijd de arm van de mevrouw vast te pakken.

'Dat was op 't nippertje', hijgt zij, 'u was bijna gevallen'.

'Zeg dat wel!'

De stem van de oude dame bibbert van schrik. 't Wordt met het uur gladder op straat, ik zal blij zijn als ik weer thuis ben'. Even lijkt Rineke na te denken. 'Woont u ver weg?' informeert zij dan.

De mevrouw schudt haar hoofd. 'Gelukkig niet', stelt zij Rineke gerust, 'ik hoef alleen de straat maar uit. Ik heb een kamer in het bejaardenhuis, zie je'.

Ineke, die ook is komen aanlopen lijkt opeens iets te bedenken. 'Zullen wij u thuis brengen?' stelt zij voor, 'wij hebben tijd genoeg'.

'Nou...'. De mevrouw aarzelt. Dan kijkt zij de vreemde meisjes, die als twee druppels water op elkaar lijken, onderzoekend aan.

'Willen jullie 't echt?' Haar stem klinkt een beetje ongelovig. 'Moeder is toch niet thuis', vertelt Rineke aan de mevrouw, 'die werkt hier in de supermarkt, ziet u'.

'Foei...'. De mevrouw schudt bestraffend haar hoofd, 'wat is dat nou? Is er dan niemand die voor jullie zorgt?'

Ineke lijkt de oude dame niet helemaal te begrijpen. 'Dat hoeft toch niet', zegt zij verbaasd, 'wij kunnen best op onszelf passen'.

'Wij hebben geen vader meer', legt Rineke uit, die het toch wel een beetje vervelend vindt dat de mevrouw hen zo afkeurend heeft aangekeken, 'moeder werkt hier al bijna een jaar. 't Is best leuk hoor, in de supermarkt'.

'Och... och...'. De mevrouw reikt met een zucht haar zware boodschappentas aan Ineke over.

'Jullie weten in ieder geval wat een oud mens toekomt. Wie had nou kunnen denken dat de straten zo gevaarlijk zouden gaan opvriezen? Een uur geleden was er nog niets aan de hand'.

Met hun drietjes lopen zij langzaam in de richting van het bejaardenhuis. Rineke, die hoe langer hoe meer medelijden krijgt met het dametje, dat loopt te bibberen van de kou ondanks haar dikke wintermantel, drukt haar vingers krampachtig om de rimpelige hand, die haar stevig vasthoudt.

'Als u 't had geweten dat 't buiten zo glad was, zou u vast en zeker thuis gebleven zijn, hè?' vraagt zij vriendelijk.

Maar de mevrouw schudt beslist haar hoofd.

'Dan had ik toch niets extra's kunnen kopen voor mijn verjaardag?' legt zij hijgend uit. 'Als mijn kinderen en kleinkinderen op visite komen wil ik 't altijd gezellig maken. En in de supermarkt is veel meer te koop dan bij ons in 't winkeltje'.

'Hebt u in het bejaardenhuis dan ook een winkeltje?'

Ineke kijkt zó verbaasd, dat de mevrouw er even om moet lachen.

'Wat dacht je dan?' vraagt zij, 't zou niet best zijn als wij voor elke boodschap helemaal naar de supermarkt moesten lopen. Maar ja, als je echt iets bijzonders nodig hebt dan moet je dat wél buiten de deur gaan halen'.

Als Ineke en Rineke de mevrouw helemaal tot in de hal van het bejaardenhuis hebben gebracht en met een vrolijke groet afscheid van haar hebben genomen, blijven zij nog even in de buurt van het grote gebouw. 'Zouden er hier nog meer oude mensen wonen, die vandaag naar de supermarkt hadden willen gaan?'

Speurend kijkt Rineke langs de vele ramen aan de voorkant van het huis.

'Weet je wat?' Ineke maakt opeens een sprongetje van opwinding, 'zullen wij 't gaan vragen?'

Rineke krijgt er een kleur van. 'Durf je dat?' vraagt zij ongelovig aan Ineke.

'Waarom niet?' Ineke, die altijd de dapperste is van de twee haalt haar schouders op, 'misschien zijn die mensen wel blij dat zij zelf de straat niet over hoeven te gaan. Kom, 't is nog lang geen zes uur. Wie weet, hoe leuk het wordt'.

Als zij opnieuw de grote, zware voordeur van het bejaardenhuis openduwen en toch een beetje verlegen nog bij de ingang blijven staan komt er ineens een dame in een witte verpleegstersjapon op hen af.

'Zoeken jullie iemand?' vraagt zij vriendelijk.

'Nee... eigenlijk niet,' fluistert Rineke verlegen. Zij zou wel door de grond willen zakken. O, wat heeft zij er een spijt van dat zij naar Ineke heeft geluisterd. 't Is vast een raar plan.

Maar Ineke doet dapper een stap naar voren.

'Wij... .. wij wilden graag boodschappen doen voor oude mensen', legt zij uit, 't is zo glad buiten, ziet u'.

De verpleegster slaat haar handen in elkaar van verbazing.

'Dat jullie daaraan hebben gedacht!'

Haar gezicht begint nu helemaal te stralen. 'Wat lief vind ik dat'.

Even lijkt zij diep na te denken. Dan kijkt zij Ineke en Rineke peinzend aan.

'Weet je wat?' bedenkt zij, 'gaan jullie maar gewoon het huis door. Alle deuren hebben een bel en dan kunnen jullie het de mensen zelf vragen. Uit mijn hoofd zou ik niet weten wie er nog boodschappen nodig heeft'.

'Mag dat?' vraagt Rineke, nog altijd een beetje bedeesd, 'zomaar aanbellen?'

De verpleegster lacht nu hardop. 'Natuurlijk!' stelt zij Rineke gerust, 'de mensen zullen het vast fijn vinden om twee zulke flinke hulpen voor de deur te zien staan'.

'Mogen wij daar ook in?'

Vragend wijst Ineke naar de zware deur in de gang waarop met grote witte letters het woord LIFT staat geschilderd.

Verschrikt geeft Rineke haar een stomp. 'Er is toch een trap' verwijt zij Ineke, 'die lift is alleen voor de oude mensen'.

Maar de verpleegster, die schik heeft in de twee meisjes, knikt vrolijk van ja.

'Als jullie niet bang zijn voor een lift mogen jullie er net zo goed gebruik van maken als alle andere mensen. Waarom niet?'

Bang! Rineke gooit een beetje verachtelijk haar hoofd achterover. 'Wij moeten thuis elke dag met de lift,' legt zij de verpleegster uit, 'wij wonen acht hoog in de flat aan de overkant'.

'Alsjeblieft'... De verpleegster kijkt haar vol ontzag aan. 'dat is niet niks, hoor. Nou ja, zoeken jullie het maar uit. Ik moet weer gauw verder anders kom ik beslist niet klaar vandaag'.

Nog geen paar minuten later staan Ineke en Rineke op de gang van de eerste verdieping.

't Lijkt precies een straat', fluistert Rineke, 'met aan twee kanten huisjes'.

Voorzichtig drukt Ineke op de bel van de dichtstbijzijnde deur. Het duurt wel even eer er wat leven in de brouwerij komt maar eindelijk horen Ineke en Rineke toch dat er binnen iemand is opgestaan en nu langzaam sloffend naar het gangetje komt.

Als de deur op een kiertje opengaat steekt Ineke aarzelend haar

hoofd om het hoekje.

'Dag mijnheer', zegt zij kordaat, 'wij zijn Ineke en Rineke. Hebt u misschien nog wat boodschappen voor ons te doen?'

De oude mijnheer geeft niet dadelijk antwoord. Verwonderd kijkt hij naar de twee vreemde meisjes, die zomaar opeens voor zijn deur staan. Dan schudt hij zijn hoofd.

'Ik heb niks nodig', zegt hij kort.

En eer Ineke en Rineke er op bedacht zijn gooit hij de deur vlak voor hun neus weer in het slot.

'Nou'... Een beetje geschrokken kijkt Ineke haar zusje aan, 'wat een rare man'.

Angstig legt Rineke de vinger op haar lippen. 'St!' fluistert zij, 'niet zo hard praten, straks hoort hij het'.

Lang niet meer zo overmoedig als zoëven belt Ineke bij de volgende deur aan. Misschien heeft Rineke gelijk gehad, wie gaat er nou zomaar bij wildvreemde mensen vragen om boodschappen te mogen doen?

Maar de mevrouw, die nu opendoet, blijkt erg in haar schik te zijn als Ineke vertelt waarvoor zij komt.

'Kom even verder', nodigt zij de meisjes verrast uit, 'ik ben verkouden, zie je? 't Tocht zo op de gang'.

Op het puntje van de bank in de gezellige kamer, waar het heerlijk warm is, doet Ineke opnieuw haar verhaal.

Rineke knikt maar wat. Zij voelt zich nog altijd niet helemaal op haar gemak. Eigenlijk heeft de mevrouw helemaal geen boodschappen nodig maar zij vindt het heerlijk om even met Ineke en Rineke te babbelen.

'Overmorgen hebben wij hier feest', vertelt zij opgewonden. 't wordt zo prachtig! Het bejaardenhuis bestaat tien jaar en nu zijn wij allemaal uitgenodigd voor een groot diner in de zaal beneden'.

Ja, dat die aardige mevrouw daar helemaal vol van is kunnen Ineke en Rineke zich best indenken.

'Wij hopen, dat het erg fijn wordt', zegt Rineke nog gauw als zij na een minuut of tien weer opstappen om verder te gaan,

't Lijkt mij best leuk, al die lange tafels en zoveel heerlijk eten'.

Nu zijn zij bij de derde deur aangeland.

'Durf je nog wel?' vraagt Rineke met een benepen gezicht, 'wij lopen hier nou al een kwartier'.

'Je moet niet denken dat 't vanzelf gaat', zegt Ineke een beetje ongeduldig, 'je zult zien, dat wij straks van alles en nog wat uit de winkel moeten gaan halen'.

't Lijkt of zij nog gelijk krijgt ook. Want ook bij de volgende mevrouw waar zij hebben aangebeld mogen zij binnen komen.

'Ik zou wat biskwietjes kunnen gebruiken', bedenkt de mevrouw, 'van die lekkere, weet je wel, met suiker erop, en... eh... een pak sinaasappelsap. Nou ja, en als jullie tóch naar de winkel willen gaan breng dan ook maar een kilo appels mee'.

Als Ineke en Rineke een portemonnaie met een briefje van vijf erin hebben meegekregen houdt de mevrouw hen bij de deur nog even tegen.

'Jullie komen toch wel terug?' vraagt zij, een beetje streng opeens.

Ineke en Rineke kijken haar verbaasd aan. Zij begrijpen niet goed wat de mevrouw bedoelt.

'Maar wij moeten u de boodschappen toch komen brengen?' lacht Ineke, 'als wij klaar zijn komen wij dadelijk naar u toe'.

'Jawel'... De oude mevrouw gaat breeduit voor de deur staan. 'maar of ik dat nu zomaar kan vertrouwen? Wie zegt mij, dat jullie werkelijk zo behulpzaam zijn als het lijkt? Als jullie er met mijn portemonnaie vandoor gaan kan ik naar mijn vijf gulden fluiten'.

Rineke kleurt tot achter haar oren. 'O, maar dát moet u niet denken' zegt zij verontwaardigd, 'wij willen u echt helpen'.

'Wij zijn geen dieven', trilt de stem van Ineke een beetje boos, 'zoiets gemeens zouden wij nooit doen'.

Even lijkt de oude mevrouw beduusd te zijn door Ineke's uitval.

'Nou ja'... aarzelt zij dan, 'je kan tegenwoordig bijna niemand meer vertrouwen. 't Zou heus de eerste keer niet zijn dat oude

mensen met een mooi smoesje voor de gek werden gehouden'. Als Ineke en Rineke weer op de gang staan, zijn zij er een beetje stil van geworden.

'Er kunnen nog wel een paar boodschappen bij', weifelt Ineke, 'je kan beter zoveel mogelijk tegelijk halen'.

Maar Rineke schudt beslist haar hoofd.

'Ik durf niet meer aan te bellen', zegt zij bang, 'zie je wel, dat de mensen het gek vinden?'

Maar als Ineke en Rineke eenmaal in de supermarkt zijn lijkt hun schrik van zoëven toch weer vergeten. De man van de groentenafdeling maakt zulke vrolijke grapjes met hen, dat zij het allebei uitschateren van de pret.

Een beetje lacherig en opgewonden komen de zusjes nog geen tien minuten later bij de kassa aan.

'Zal je moeder zien kijken', fluistert Ineke opgewonden, 'die weet natuurlijk niet voor wie die boodschappen zijn'.

Maar moeder is zo druk bezig aan de kassa, dat zij Ineke en Rineke pas ontdekt als zij aan de beurt zijn.

'Dag mevrouw', zegt Ineke plechtig, 'wilt u die koekjes even voor mij afrekenen? En ook dat sinaasappelsap?' voegt Rineke er aan toe, 'trouwens, wij hebben nog meer. Alstublieft, een kilo appels tot slot'.

Moeder kijkt zo verbaasd dat Ineke en Rineke allebei in de lach schieten.

'Ik dacht dat jullie aan het schaatsen waren', verwondert zij zich, 'en nu zie ik jullie hier met allemaal boodschappen. Wat heeft dat te betekenen?'

Vlug legt Ineke uit hoe het komt dat zij hier met hun wagentje bij de kassa staan.

't Is buiten zo glad, mam, en... eh... 't is leuk hoor, wij verveelden ons anders toch maar'.

Nog altijd een beetje verwonderd schudt moeder haar hoofd.

'Dat plan heb jij zeker bedacht, Ineke?' vraagt zij. Ineke knikt triomfantelijk.

'Maar wij gaan zo dadelijk weer naar huis', vertelt Rineke nog

gauw, 'misschien dat wij nog één keer terug komen maar dan zal het wel bijna etenstijd zijn'.

'Zes uur binnen zijn, hoor', waarschuwt moeder nog, 'en denk om de aardappelen, die moeten gelijk worden opgezet als je thuis komt. De pan staat al op het gasstel'.

Omdat er nog meer klanten willen afrekenen lopen Ineke en Rineke haastig door. Moeder is al aan het volgende wagentje met boodschappen begonnen. Jachtig glijden haar vingers over de toetsen van de telmachine.

Als de zusjes voorzichtig sloffend en soms glijdend hun boodschappen naar het bejaardenhuis dragen, hebben zij helemaal geen erg meer in de kou. En omdat de mevrouw, die al naar hen heeft zitten uitkijken, een kop chocolademelk heeft klaargemaakt, krijgen zij ineens weer moed om toch weer verder te gaan met bellen en vragen.

't Wordt een heerlijke middag! Als Ineke en Rineke voor de derde keer naar de supermarkt zijn gelopen zien zij tot hun schrik dat het al tegen zessen is.

'Als 't morgen weer glad is komen wij terug, hoor', roepen zij tegen de verpleegster, die vanuit haar kantoor nog even de gang is komen oplopen als zij Ineke en Rineke zonder boodschappen-tas ziet weggaan.

'Morgen hebben wij pas vrij na half vier', vertelt Ineke haastig, 'maar dat kan nog best'.

'Vonden de mensen het leuk?' vraagt de verpleegster nieuwsgierig. 'Ik geloof het wel', knikt Ineke, 'sommigen waren ook wel een beetje boos omdat wij hen zomaar lastig kwamen vallen'.

'Maar de meesten deden erg aardig', probeert Rineke het weer goed te praten, 'en die waren wat blij hoor, dat zij er zelf niet uit hoefden'.

'Nou' ..., de verpleegster duwt de buitendeur met een voldaan gezicht open, 'tot morgen dan misschien, hè?'

'Tot morgen'... Ineke joelt het uit, zó overmoedig is zij geworden.

'Gil niet zo', waarschuwt Rineke geschrokken. Maar daar trekt Ineke zich niets van aan. 'Kom'. Met een ruk trekt zij Rineke aan de mouw van haar jas, 't is bijna zes uur, hollen!'

Ineke is helemaal de gladde straat vergeten en als zij nog geen seconde later languit op de grond patst moet Rineke lachen om het verschrikte gezicht van haar zusje.

'Je eigen schuld', plaagt zij, 'moest je maar niet zo hard lopen'. Maar dan helpt zij Ineke gauw overeind. Want als moeder thuis komt moet de tafel gedekt zijn en de aardappelen aan de kook. Zo gaat dat elke avond. Ineke en Rineke zijn er helemaal aan gewend. Daarom komen zij ook bijna nooit te laat thuis. 't Zou voor moeder niet leuk zijn. Trouwens, Ineke en Rineke vinden dat samen eten tegen half zeven het fijnste ogenblik van de dag. Voor geen goud zouden zij dat uurtje, waarin zij met hun drietjes honderduit praten over alles wat er de afgelopen dag is gebeurd, in de war willen sturen. En zeker niet vandaag nu zij zoveel opwindende dingen hebben beleefd!

2.

De volgende dag kunnen Ineke en Rineke bijna niet wachten tot de school uit is. Thuis smijten zij opgewonden hun tassen in de gang om er direct weer vandoor te gaan. Buiten vriest het nog harder dan gisteren en daarom zijn de straten nog steeds glad.

'Uitkijken, hoor', waarschuwt moeder hen, als zij tegen vier uur de supermarkt weer komen binnenwandelen, 'straks liggen jullie zelf op de grond met al die boodschappen in de tas'.

Maar in haar ogen zien Ineke en Rineke duidelijk de pretlichtjes glanzen. Zij gaan er zich nog veel uitgelatener door voelen.

't Gaat zo fijn, mam', fluistert Rineke als zij de kassa passeren, 'de mensen in het bejaardenhuis hebben 't aan elkaar doorverteld, leuk, hè?'

'Jullie zijn een paar pracht kinderen', zegt moeder trots. Dan diept zij uit de lade van de kassa voor ieder een stukje kauwgom op.

'Hier, omdat jullie zo fijn je best doen'.

'Nu moeten wij ophouden, hoor', waarschuwt Rineke als Ineke voor de zoveelste keer die middag ergens aanbelt, 't is kwart over vijf en eer wij terug zijn van het boodschappen doen...'. 'Dit is ook de laatste', stelt Ineke haar zusje gerust, 'misschien hoeft 't helemaal niet meer'.

De oude mevrouw, die de deur voor hen opendoet, ziet er zó moe en zó verdrietig uit, dat Ineke en Rineke even schrikken. Maar dan ratelen zij opnieuw hun verhaaltje af. Als de mevrouw begrijpt waarvoor de meisjes zijn gekomen, schudt zij een beetje triest haar hoofd.

'Ik heb niks nodig, hoor. Ik woon hier pas een paar dagen. Maar het is wel erg lief van jullie, dat je iets voor mij wilde doen'. Opeens worden Rineke's ogen heel groot. 'Och'... verbaast zij zich, wat heeft u een prachtig orgel. Is 't nieuw?'

Door de half openstaande deur heeft zij een glimp opgevangen van het instrument dat tegen de muur is geplaatst. Even lijkt de oude mevrouw helemaal de kluts kwijt te zijn.

'Het is van mijn man', legt zij de zusjes dan met trillende lippen uit, 'hij kocht het net voor hij ziek werd. Daarom heeft hij er niet veel op kunnen spelen. Jammer, hè?'

Medelijdend kijken Ineke en Rineke de oude mevrouw aan. Zij zien nu pas wat een gebogen rug zij heeft en hoe moeilijk zij leunt op haar stok. Het is ineens of zij niet goed meer weten wat zij moeten zeggen.

De mevrouw zucht diep. 'Tja'... zegt zij bedroefd, 'omdat mijn man niet meer beter werd moest ik hier komen wonen. Dat was heel erg, thuis hielp hij mij altijd met alles'.

't Is hier wel fijn, geloof ik', probeert Rineke de oude mevrouw een beetje te troosten, 'en ze zeggen, dat het eten ook erg lekker is', bedenkt Ineke. Even lijkt het alsof er een glimlach om de mond van de oude mevrouw trekt.

'Jullie zijn een leuk stel', zegt zij, 'willen jullie het orgel soms van dichtbij bekijken? Dat mag best, hoor!'

't Is vast erg duur geweest', bepeinst Rineke als de mevrouw haar laat zien dat je eerst een stekker in het stopcontact moet steken voor je er op kan spelen, 'het gaat electrisch, hè?'

De mevrouw knikt. 'Een electronisch orgel noemen ze dat', legt zij vriendelijk uit. Dan wijst zij naar de verschillende knoppen, die er op het orgel zijn aangebracht.

'Als je daarop drukt kan je er de prachtigste tonen uit krijgen, je kunt er zelfs een harp of een trompet mee nabootsen'.

'Een fluit ook?' wil Rineke weten.

'Luister maar'. De mevrouw drukt een van de knoppen in, dan glijden haar vingers zachtjes over de toetsen.

'Oooh'. Ineke is helemaal verbaasd. 'U kunt óók spelen, mevrouw!'

'Jazeker'. De mevrouw knikt. Waarschuwend steekt zij haar vinger op. 'Hoor je 't? Daar is de fluit'.

Ineke en Rineke zijn er stil van geworden, zó mooi is de muziek, die nu door de kleine kamer klinkt.

'Wij hebben óók een fluit', verklapt Rineke trots als de mevrouw het orgel weer heeft uitgeschakeld en in een stoel is gaan zitten.

'En wij kunnen er ook op spelen', voegt Ineke er aan toe, 'wij hebben allebei les, ziet u'.

'Alsjeblieft'. De oude mevrouw kijkt Ineke en Rineke bewonderend aan. 'Jammer, dat ik dat niet eens kan horen', verzucht zij spijtig, 'maar ja, daar is nu eenmaal niets aan te doen'.

Het is Ineke, die opeens iets heel anders ontdekt in de kamer van de mevrouw.

'Een hond op de foto', roept zij verbaasd, 'Rineke, kijk es... wat leuk!'

Zij lijkt helemaal vergeten dat zij eigenlijk zomaar bij een vreemde mevrouw in de kamer zit.

'Was dat uw hond, mevrouw?' vraagt zij nieuwsgierig terwijl zij wat dichterbij komt om de foto, die in een lijstje op de kast staat, nóg beter te kunnen bekijken.

Het is net of de mevrouw erg schrikt van Ineke's vraag.

'Ja', zegt ze dan, terwijl haar stem zenuwachtig begint te trillen, 'dat was mijn hond. Ik heb hem moeten achterlaten toen ik hier kwam. Dat was ook al zo erg'.

De oude mevrouw veegt een beetje beschaamd met een zakdoek over haar ogen, die helemaal vochtig zijn geworden.

'Je kunt het je niet indenken, hè, acht jaar is hij bij ons geweest en hij was zo'n fijne kameraad'.

Ineke en Rineke zijn er een beetje stil van geworden. Zij begrijpen nu nóg beter hoe verdrietig de oude mevrouw moet zijn en hoe eenzaam zij zich voelt.

'Is ie... hebt u hem verkocht?' waagt Rineke het eindelijk te vragen, 'ik bedoel, waar is hij nu?'

De mevrouw zucht. 'In 't asyl. Ik wist werkelijk niet waar ik hem anders heen moest brengen'.

'Misschien mist hij u ook erg', bedenkt Ineke terwijl zij nog eens aandachtig de foto met de hondkop bekijkt. 'Honden zijn erg trouw, zegt mijn moeder altijd'.

'Het is best te begrijpen, hoor', vergoelijkt de mevrouw, terwijl zij de foto van Ineke aanpakt en weer netjes op de kast zet, 'hier kunnen nou eenmaal geen honden wonen. Dat zou zoveel moeilijkheden geven. Maar je bent ineens alles kwijt, hè?'

Rineke knikt meewarig. Zij heeft zo'n medelijden met de oude mevrouw.

Konden Ineke en zij maar iets voor haar doen! Maar wat? Boodschappen heeft zij niet nodig, dus daarmee kunnen zij haar ook al niet helpen. Opeens flitst er een idee door haar hoofd. Eigenlijk schrikt zij er zelf van maar dan zegt zij dapper:

'Zullen wij eens voor u op de fluit komen spelen? Zoudt u dat fijn vinden?'

Nu lijkt het warempel of de oude mevrouw toch weer een beetje blij begint te kijken.

'Dat is een prachtig voorstel!' zegt zij verrast. 'Als jullie eens wisten hoeveel ik van muziek houd! Mijn man kon prachtig orgelspelen. O nee, ik was lang niet zo knap als hij maar misschien zou het toch lukken als ik dan probeerde van de muziek met jullie mee te spelen'.

'Op het orgel?' vraagt Ineke terwijl zij de oude mevrouw met grote ogen aankijkt, 'denkt u, dat u dat zou kunnen?'

'Wie weet!' De oude mevrouw haalt met een geheimzinnig gezicht haar schouders op, 'oude mensen kunnen ook nog wel wat'...

Rineke heeft even nagedacht. 'Morgen?' stelt zij opgewonden voor, 'kan dat? Als de school uit is kunnen wij met een kwartier bij u zijn'.

Ineke knikt instemmend. 'Dan doen wij morgen geen boodschappen'.

Maar Rineke lacht haar uit. 'Rare, morgen is het hier toch feest!

Dan kunnen wij moeilijk bij de mensen komen aanbellen. Trouwens, morgen gaat het ook dooien, dus dan is het niet eens meer nodig dat wij een handje helpen'.

'Maar als het morgen feest is'... Ineke lijkt na te denken. Onderzoekend kijkt zij de oude mevrouw aan, 'dan kunnen wij toch niet bij u terecht?'

Maar de oude mevrouw schudt haar hoofd.

'Ik heb nog niet veel zin in een feest', zegt zij, 'het lijkt mij het allerbeste, dat ik maar rustig op mijn kamer blijf. Niemand zal mij trouwens missen. De meeste mensen kennen mij hier niet eens'.

't Wordt wel een mooi feest', weet Ineke de oude mevrouw nog te vertellen, 'die mijnheer op de tweede verdieping zei dat er echte zilveren kandelaars op de tafels komen en heel duur eten'.

De oude mevrouw moet even lachen om het ernstige gezicht van Rineke. 'Komen jullie morgen maar muziek maken, dat is voor mij feestelijker dan al die drukte daar beneden', zegt zij, 'of hebben jullie geen zin?'

'Nou nog mooier!'... Ineke kijkt een beetje verongelijkt, wij hebben het toch zelf bedacht? 't Lijkt mij juist fijn! Thuis hebben wij ook wel een orgel maar 't is heel erg oud en wij kunnen er geen van drieën op spelen'.

Als Ineke en Rineke moeder 's avonds het hele verhaal doen van de oude mevrouw, die zij morgen nog even willen gaan opzoeken, schudt moeder een beetje bezorgd haar hoofd.

'Lopen jullie niet te hard van stapel?' vraagt zij, 'twee dagen achter elkaar hebben jullie al boodschappen gedaan en nu dit weer. Jullie kunnen toch niet elke dag naar het bejaardenhuis? Dat is niet goed, hoor! Na zo'n lange dag op school moeten jullie ook eens fijn buiten kunnen spelen'.

'Maar die mevrouw voelde zich, geloof ik, erg alleen', bepeinst Rineke, 'en nu zij ook al niet naar het feest wil is het toch fijn als wij even bij haar langs gaan?'

'Even dan, hoor', waarschuwt moeder, 'want jullie moeten ook

nog naar de schoenmaker om die kapotte schaats te laten maken'.

Na het eten als Ineke en Rineke samen de afwas hebben gedaan halen zij gauw de fluiten tevoorschijn, die zij op hun laatste verjaardag hebben gekregen. IJverig slaan zij aan het oefenen. Wel een half uur lang proberen zij ingespannen de melodietjes uit hun muziekboek onder de knie te krijgen. Maar dat is moeilijk! Vooral Ineke, die lang niet zoveel geduld heeft als Rineke, krijgt het er benauwd van.

'Waarom heb je 't eigenlijk beloofd?' moppert zij, als zij voor de zoveelste keer van voren af aan moeten beginnen omdat zij weer een fout hebben gemaakt.

Rineke laat haar zusje maar praten. Als het morgen is zal Ineke er vast wel weer reuze zin in hebben. En wat geeft het of zij een fout maken? Daar zal die mevrouw vast niet op letten. 't Gaat toch om de aardigheid? Als Ineke en Rineke eindelijk twee liedjes zonder haperen kunnen spelen hebben zij er voor vandaag genoeg van. Ineke rolt zich als een poes in de gemakkelijke stoel naast de haard en Rineke pakt de krant omdat zij weet dat er vandaag een vervolg in staat van het verhaal dat hoe langer hoe spannender begint te worden. Rineke is dol op lezen! Maar opeens... Met een ruk trekt zij de krant wat dichter naar zich toe.

'Ien... gauw!'

Haar stem slaat over van opwinding. 'Kijk eens, wie er in de krant staat?'

Moeder is er nu ook aan te pas gekomen. Samen lezen zij het korte stukje, dat de beheerder van het asyl naast de foto heeft laten plaatsen.

'Wie bezorgt Sasja weer een tehuis? Sasja, die noodgedwongen in ons asyl moest worden opgenomen verlangt erg naar een nieuwe baas of bazin. De hond is acht jaar oud, tamelijk afhankelijk en heeft veel behoefte aan vriendelijkheid'.

Moeder moet er even van zuchten.

'Zielig voor zo'n beest, hoor. Het is wel te begrijpen natuurlijk,

dat die mevrouw hem niet mocht meenemen naar het bejaardenhuis maar gemakkelijk lijkt het mij niet om na zoveel jaren op die manier afscheid van elkaar te moeten nemen. Ik kan mij best indenken dat die mevrouw er heel verdrietig om was'.

Rineke lijkt na te denken. Boven haar ogen ligt een diepe rimpel.

'Als wij hem nou eens ophaalden?' grapt Ineke, 'dàt zou een mop zijn'.

Heeft Rineke hetzelfde gedacht? 'Jááá!' roept zij met een kleur als vuur, 'wij moesten naar het asyl gaan. Tenminste'... Aarzelend kijkt zij in de richting van moeder, 'ik weet niet of wij hier

wel een hond zouden kunnen hebben. Ons huis is niet zo groot'. Moeder kijkt bedenkelijk. 'Ineke meende het niet echt', probeert zij Rineke tot andere gedachten te brengen, 'ik denk, dat zij het alleen zei omdat zij die hond zo graag gelukkig wilde zien, is 't niet, Rien?'

Ineke kijkt weer naar de foto in de krant. 'Wat een kop heeft hij, hè, mam? Zo leuk kijkt hij uit z'n ogen...'

'Het is ook een verstandige hond, vertelde die mevrouw', verzucht Rineke, 'hij wist precies hoe hij de deur naar de gang kon openmaken. En elke avond haalde hij de krant uit de bus'.

't Lijkt net of zij de oproep in de krant de hele verdere avond niet meer kan vergeten.

Een hond... Ineke en zij hebben wel eens een poes gehad maar die trok de gordijnen stuk en maakte allemaal lelijke halen in de kussens van het bankstel. Moeder was er zo van geschrokken, dat zij de poes al na een week aan de melkboer had meegegeven, die er thuis ruimte genoeg voor had. Ineke en Rineke hadden het wel jammer gevonden maar erg lang hadden zij er toch niet om getreurd. Geen van beiden hebben zij er ooit aan gedacht om een ander huisdier te nemen. Maar nu zij dat verhaal hebben gehoord van die oude mevrouw en het stukje in de krant hebben gelezen...

Als Rineke wat later op de avond op bed ligt te wachten tot moeder haar nog even komt toestoppen moet zij er steeds aan denken. Ineke niet, die heeft nog gauw een boek gepakt en geniet nu met een kleur als vuur van een spannend indianenverhaal, dat de mijnheer van de bibliotheek haar een paar dagen geleden heeft meegegeven.

'Eigenlijk is 't een jongensboek', had hij Ineke gewaarschuwd, 'maar als je van avonturen houdt kan je 't best lezen'.

Ineke had hem haastig verzekerd, dat zoiets net wat voor haar was en het boek met een tevreden gezicht in haar tas gestopt.

Nu zij eenmaal met lezen is begonnen kan zij er bijna niet mee ophouden. Daarom is zij blij, dat moeder nog even op het puntje

van Rineke's bed is komen zitten om met haar te praten. Waarover het gaat hoort Ineke niet eens, het kan haar niet schelen ook. 'Zou die hond echt heimwee hebben?' vraagt Rineke gespannen als moeder zelf ook nog even over Sasja begint.

'Misschien wel'... Moeder aarzelt. Dan strijkt zij met een begrijpend gebaar over Rineke's haar. 'Je moet je daar niet te veel zorgen om maken, meid, het komt best goed. Die oude mevrouw kon zo gauw niet iemand anders voor haar hond vinden, dat is best te begrijpen, maar als hij eenmaal een nieuwe baas heeft zal hij wat gauw weer op zijn gemak zijn'.

'Ik zou ook wel voor hem willen zorgen'. Rineke heeft het heel zacht gezegd omdat zij best weet hoe moeder daar over denkt.

'Het is niet leuk voor een hond als hij veel alleen thuis is', probeert moeder Rineke uit te leggen, 'jullie zijn elke dag naar school en ik werk in de supermarkt. Dat is veel te stil voor zo'n beest'.

Rineke zucht teleurgesteld. Zij weet best dat moeder gelijk heeft, maar het is wel moeilijk om de gedachte aan de hond van zich af te zetten. Hij had haar zo lief geleken.

'Ik denk wel dat er een heleboel mensen zijn die de foto in de krant hebben gezien', zegt zij hoopvol, 'misschien is er morgen al iemand die Sasja komt halen'.

'Wie weet'... Moeder drukt een warme zoen op haar voorhoofd. 'Nou lekker gaan slapen, Rien! En niet meer tobben over die hond, hoor. Je zult eens zien hoe goed die straks terecht komt'.

'Hè'. Met een ongeduldige beweging klapt Ineke haar boek dicht. 'Waarom moet 't licht nu al uit? 'k Moest nog maar tien bladzijden lezen, het was juist zo mooi...'

Moeder lacht. 'Dan heb je in ieder geval nog iets te goed voor morgen, Ien. Denk je eens in, meid, hoe 't verhaal afloopt blijft nog een verrassing; is dat niet net zo spannend?'

Ineke haalt haar schouders op.

'Ach, u'... moppert zij. Dan trekt zij het kussen nog wat dichterbij om haar hoofd zodat het net een warm holletje lijkt en sluit haar

ogen. 'Ik heb slaap', geeuwt zij, 'het was zo'n drukke dag. Het is wel leuk om boodschappen te doen voor oude mensen, maar ik zou toch niet elke dag naar dat bejaardenhuis willen gaan. Morgen ga ik na schooltijd weer buiten spelen'.

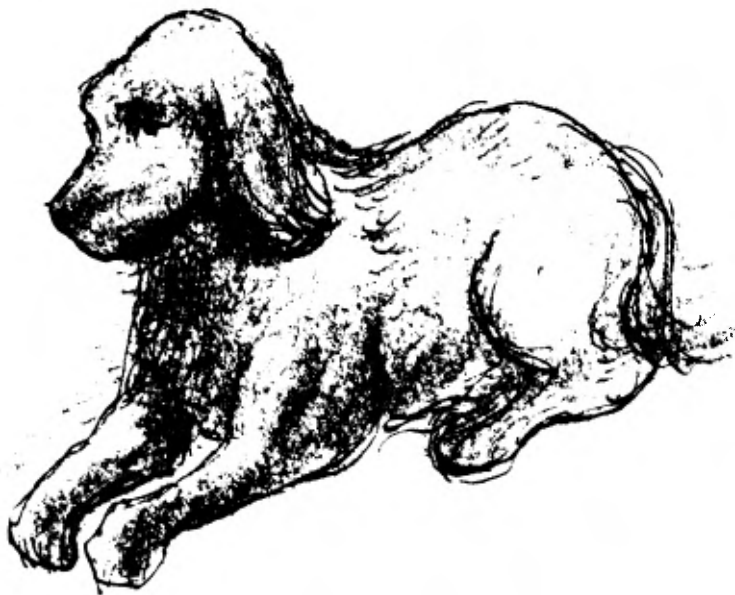
'Maar wij moeten eerst naar die oude mevrouw', waarschuwt Rineke haar, 'beloofd is beloofd'.

'O ja... nou ja'... Het kan Ineke niet zoveel meer schelen. Zij is moe en eer moeder beneden weer op haar stoel zit is zij al weggezakt in een diepe slaap.

Rineke moet er stiekum om lachen, als zij Ineke even later zachtjes hoort snurken.

Toch voelt zij haar eigen ogen ook zwaar worden...

Maar het duurt nog lang eer Rineke in slaap valt. Het is net alsof zij de kop van Sasja, zoals hij vanavond met die vragende ogen in de krant heeft gestaan, steeds voor zich ziet. Wat zou het heerlijk zijn als er morgen al iemand kwam om hem mee te nemen.

Opeens schiet er een heel vreemde gedachte door Rineke's hoofd.

Zou je daar om mogen bidden? In hun avondgebed, dat zij daarstraks samen met moeder hebben opgezegd, is er over de hond en de oude mevrouw natuurlijk niets gezegd. Want dat avondgebed was eigenlijk gewoon een versje waarvan Ineke en zij de regels al lang uit het hoofd kenden. Maar als God nou alle dingen weet en echt luistert naar wat je tegen Hem zegt? Hè, Rineke krijgt het er warm van! Het lijkt natuurlijk erg gek om te bidden voor een hond maar misschien zou het helpen! Want dat God ook van dieren houdt daar is Rineke heel zeker van.

Vorige week had de juf op school zelf nog verteld dat God, toen Adam nog in het paradijs woonde, tegen hem had gezegd, dat hij heel goed voor de dieren moest zorgen.

Diep onder de dekens vouwt zij opeens haar handen.

'Onze vader, die in de hemelen zijt', fluistert zij heel zachtjes, 'wilt u alstublieft maken dat Sasja niet zo erg lang in het asyl hoeft te blijven? En wilt u die oude mevrouw ook helpen om weer vrolijk te worden?'

Als Rineke even stil houdt bonst haar hart van zenuwachtigheid. Zou het gebed zo goed zijn? Dan bedenkt zij zich en haastig voegt zij er nog aan toe: 'Dat vraag ik U om Jezus' wil... amen'.

Nu weet Rineke zeker dat haar gebed goed is geweest, zo eindigt de juffrouw op school toch ook altijd? Het is net alsof de spanning om Sasja een heel klein beetje van haar is afgenomen. Rineke gelooft vast dat God haar echt heeft gehoord. Daarom kan zij nu ook rustig gaan slapen. Maar als Rineke's ogen eindelijk zijn dichtgevallen droomt zij wel over een arme, verdwaalde hond, die maar nergens zijn baas kan vinden en door iedereen wordt weggejaagd. Nee, een mooie droom is dat niet, maar dat komt vast omdat Rineke vanavond nog zo lang over Sasja en de oude mevrouw in het bejaardenhuis heeft liggen piekeren. Hoe het allemaal goed zal moeten komen? Dat weet nog niemand!

3.

De volgende dag is Ineke op school zo druk dat de juf haar steeds moet waarschuwen. Als haar geduld eindelijk op is schrijft zij met een boze haal Ineke's naam op het bord. Oei! Rineke krijgt er een kleur van!

Met een verwijtende blik kijkt zij naar Ineke. Waarom heeft zij zich niet wat rustiger gehouden? Nu moet zij straks nablijven en loopt hun hele plan in de war.

'Sufferd', fluistert zij Ineke toe als de bel gaat en alle kinderen naar huis mogen, 'nu komen we veel te laat bij die mevrouw'.

Ineke haalt haar schouders op. 'De juf is ook zo streng', moppert zij. Dan buigt zij zich nog gauw voorover naar Rineke.

'Haal jij de fluiten vast', bedenkt zij, 'misschien hoef ik niet zo lang school te blijven'.

Maar als Rineke een kwartier later voorzichtig weer door de lange gang naar binnen loopt zit Ineke nog steeds achter haar tafeltje.

Haar ogen kijken donker naar de juf, die bezig is de taalschriften na te kijken en nog steeds geen aanstalten maakt om Ineke wat aandacht te geven. Rineke blijft voor de deur van de klas staan. Wat moet zij nu? Net zo lang wachten tot Ineke naar buiten komt? Maar 't wordt hoe langer hoe later! Opeens raapt zij al haar moed bij elkaar en stapt zomaar het lokaal in.

De juf kijkt erg verwonderd als zij Rineke ziet binnenkomen.

'Had je iets vergeten, Rineke?'

Rineke schudt zenuwachtig haar hoofd. 'Wij..eh... wij hadden een afspraak, Ineke en ik', hakkelt zij, 'maar nu loopt het helemaal verkeerd. Als het lang duurt met Ineke moet ik het af gaan zeggen'.

De juf kijkt naar de étuis, die Rineke in een doorzichtige plastic tas draagt.

'Moeten jullie naar fluitles?'

Dan vertelt Rineke over hun plan. De juf luistert zo aandachtig dat Rineke helemaal vergeet dat Ineke hier voor straf zit.

'Mag Ineke alstublieft mee, juf?' bedelt zij aan het eind van het verhaal, 'wij spelen in partijen ziet u, Ineke de eerste en ik de tweede stem'.

De juf kijkt in de richting van Ineke, die er opeens een beetje verlegen bijzit.

'Kom eens hier, Ineke'. Met een ruk pakt Ineke haar tas en loopt schoorvoetend naar de juf. Deze kijkt Ineke zo streng aan dat Rineke even de moed in haar schoenen voelt zinken. Zou 't lukken? Of zou Ineke nog langer moeten blijven?

'Het is, dat je zo'n dappere zus hebt', zegt de juf, 'anders had ik je nog een kwartier in de klas gehouden. Je bent de laatste tijd zo ongehoorzaam, Ineke. Hoe komt dat toch? Vind je 't niet fijn op school?'

Ineke haalt haar schouders op. 'Ik weet het niet', mikt zij, 'misschien komt het omdat ik niet van taal houd, het was zo saai vanmiddag'.

Nog even houdt de juf haar tegen. 'In 't vervolg een beetje rustiger aan, Ien', waarschuwt zij, 'dat is niet alleen veel fijner voor jezelf maar ook voor de anderen. En... nou maar één, twee, drie naar 't bejaardenhuis!'

De juf heeft die laatste zin zo dreigend gezegd dat Ineke en Rineke er even van schrikken. Maar aan de pretlichtjes in haar ogen zien zij direct dat de juf er niets van meent.

'Ja juf... dag juf!' Opgelucht hollen Ineke en Rineke de klas uit. 'Nou heb je niks kunnen drinken', bedenkt Rineke als zij goed en wel buiten staan, 'er stonden twee glazen met appelsap op de keukentafel'.

Maar Ineke schudt haar hoofd. 'Dat geeft niks', zegt zij zorgeloos, zo blij is zij dat zij eindelijk weer op straat staat, 'ik heb helemaal geen dorst'.

Als zij in de hal van het bejaardenhuis aankomen is het daar een drukte van belang. Voor de deur van de grote conversatiezaal staan allemaal stoelen op elkaar gestapeld, die met vereende krachten naar binnen gebracht worden.

Voorzichtig gluurt Ineke om het hoekje van de deur als een van

de hulpen net weer met een vrolijk gezicht een heel stel stoelen tegelijk heeft weggepakt.

'O Rien!'... Met een opgetogen gezicht kijkt Ineke haar zusje aan, 'het is zó mooi! Allemaal lange tafels met borden erop. En... zilveren kandelaars en vaasjes met bloemen ...'

Met bonzend hart waagt Rineke ook een poging. Maar zij trekt haar hoofd zo schielijk terug dat zij zich van zenuwachtigheid tegen de deur stoot.

'Auw!... Gelukkig heeft zij zich niet al te veel pijn gedaan.

'Het wordt vast een heel groot feest', voorspelt zij Ineke, terwijl zij op hetzelfde ogenblik naar de lift hollen omdat die net op het punt staat naar boven te gaan.

De oude mevrouw is zó blij als zij merkt dat de twee zusjes woord hebben gehouden!

'Komen jullie toch gauw binnen', zegt zij opgetogen, 'wat heerlijk, dat jullie er zijn, het was hier zo stil...!'

Als Ineke en Rineke hun jack aan de kapstok hebben gehangen schenkt de oude mevrouw eerst een glas limonade voor hen in.

'Daar hebben jullie zeker wel trek in?' Ineke knipoogt ondeugend naar Rineke. 'Nou, en of, mevrouw', zegt zij dan vlug, 'ik had nog niets gedronken vanmiddag'.

Als zij even wat met elkaar hebben gebabbeld pakt de mevrouw de kruk, die voor het orgel staat en gaat erop zitten.

'Waar hebben jullie de muziek?'

Haastig pakt Rineke de plastic tas uit en slaat de bladen van haar lesboekje open.

'Alstublieft mevrouw, mogen wij dit nummer eens proberen?'

De oude mevrouw zet het lesboekje voorzichtig op de standaard van het orgel.

'Kan het zo?' vraagt zij vriendelijk, 'kijk, als jullie nu ieder aan een kant van mij komen staan lukt het best'.

Dan knikt zij tevreden. 'Ik heb de melodie wel eens eerder gespeeld, het zal vast heel mooi worden'.

Even zoekt zij op het orgel de juiste toetsen en zachtjes speelt zij

een zelf bedacht voorspel. 't Klinkt zó prachtig dat Rineke er een kleur van krijgt. Maar tijd om er verder over na te denken heeft zij niet want nu is het haar beurt. Een beetje aarzelend nog begint zij te spelen terwijl Ineke precies op tijd invalt voor de bovenpartij.

Als zij het lied voor de tweede keer doornemen begint de oude mevrouw de woorden, die onder de muziek staan, voorzichtig mee te zingen.

'Komt, laat ons vrolijk zingen', beeft haar stem, 'tot God, Die alles schiep... Die bloemen, vissen, vogels uit niets tot leven riep...'

Het kamertje waar alles nog ruikt naar het nieuwe behang lijkt ineens vervuld te zijn met enkel blijdschap.

Hoe langer Ineke en Rineke spelen, hoe gemakkelijker het gaat en hoe fijner het wordt!

'Als onze moeder eens zó kon spelen' zegt Rineke verrukt als zij eindelijk met een zucht van voldoening haar fluit naast zich neerlegt, 'ik wist niet, dat u zó knap was!'

'Het leek precies een orkest!' Ineke's gezicht glimt van genoeg, 'het is veel mooier bij zo'n orgel; als wij met ons tweetjes spelen klinkt het zo kaal'.

De oude mevrouw is weer bij de tafel gaan zitten. 'Hè... hè', zucht zij, 'was me dat een verrassing. Jullie hebben niet één fout gemaakt. Het ging prima!'

Nog even blijven zij napraten.

'Mogen wij nog eens terugkomen?' vraagt Rineke als zij op de klok ziet dat het tijd wordt om naar huis te gaan.

De oude mevrouw schudt verbaasd haar hoofd. 'Mogen? Ik zou het geweldig vinden als jullie nog eens aankwamen. Maar zoiets mag ik toch niet van jullie verwachten? Als je de hele dag op school hebt gezeten wil je vast liever buiten spelen dan dat je muziek gaat maken voor een oude dame in het bejaardenhuis, die bovendien niet eens zulk vrolijk gezelschap is'.

'Hebt u nog iets van Sasja gehoord?'

Rineke kan het niet nalaten er nog even over te beginnen.

'Van Sasja? Hoezo?'

Rineke kleurt. Zij bedenkt opeens dat de mevrouw de krant met de foto erin misschien helemaal niet heeft gelezen.

'Nou ja...' Het is alsof zij niet goed meer weet wat zij moet zeggen. Maar Ineke hakt gewoon de knoop door. Uitgebreid vertelt zij de oude mevrouw over de foto, die in de krant had gestaan en over de oproep om een nieuw tehuis voor de hond.

'Als ik het niet had gedacht', Verdrietig schudt de oude mevrouw haar hoofd, 'Sasja was zo aan ons gehecht. En als je dan zomaar naar het asyl wordt gebracht... Ik zal morgen maar eens opbellen hoe het met hem is. Misschien dat er toch iemand is geweest die zich over hem heeft willen ontfermen'.

Als Ineke en Rineke hun fluiten hebben weggeborgen en al bij de deur staan om naar huis te gaan, houdt de oude mevrouw hen nog even tegen.

'Heel erg bedankt', zegt zij ernstig, 'het was zulke prachtige muziek, die jullie meebrachten! Ik heb gewoon weer een beetje moed gekregen om verder te gaan'.

'Jammer, dat u niet naar het feest wilt', zegt Rineke spijtig, 'het was zo mooi beneden. Ik heb stiekum om een hoekje gekeken'.

'Voor vanavond heb ik al genoeg genoten', vindt de oude mevrouw, 'meer heb ik echt niet nodig. Het was een alleraardigste gedachte van jullie om dit voor mij te doen. Ik hoop dat ik jullie niet te lang heb opgehouden'.

Met hun fluiten in de plastic tas en voor ieder nog een lekkere reep chocola gaan Ineke en Rineke vrolijk naar huis.

Als zij op het knopje van de lift drukken snuift Ineke even de geur van gebraden vlees op, die er door het huis trekt.

'Wat zouden ze eten? Misschien wel kip of konijn... Het ruikt lekker, zeg'.

'Wij hebben vanavond alleen een stukje worst bij de zuurkool', zegt Rineke een beetje spijtig, 'wat een verschil'.

Over de gang lopen hier en daar wat bewoners van het huis, die zich zo feestelijk hebben uitgedost, dat Ineke en Rineke er met bewondering naar kijken.

'Gaat u ook mee naar beneden?' vraagt Rineke beleefd als de lift er aankomt.

Maar de dames en heren schudden hun hoofden. 't Is nog te vroeg, jongedame. Over een kwartier gaan de deuren van de zaal beneden pas open'.

Als zij in de lift stappen moeten Ineke en Rineke er nog om lachen.

'Jongedame, zeiden ze', giert Rineke, 'hoorde je dat Ien?'

Uitgelaten zwaaien zij naar de dames en heren, die druk pratend op de hal van de één na bovenste verdieping achter blijven.

'Dáág! Een fijne avond, hoor', roept Ineke nog gauw. Dan klikt de deur achter hen dicht en drukken zij op de knop voor de begane grond. Als de lift begint te zakken knikken Ineke en Rineke elkaar vergenoegd toe: 'Het was leuk, hè?' zegt Rineke.

'En lekker ook!' grapt Ineke terwijl zij een gulzige hap van haar reep neemt. Dan gaan zij tevreden op de twee klapbankjes zitten die in de lift zijn aangebracht. Straks zullen zij moeder weer heel wat te vertellen hebben!

4.

Het is Rineke, die het eerste merkt dat er iets ongewoons aan de hand is. Met een verschrikt gezicht kijkt zij Ineke aan.

'Ien, merk je hoe de lift schommelt?'

Maar eer Ineke kan antwoorden gebeurt er iets dat nog veel erger is. Zomaar tussen twee verdiepingen in blijft de lift opeens steken. Met een schok is hij tot stilstand gekomen en onbeweeglijk hangt het logge gevaarte nu midden in de donkere liftkoker. Ineke, die net als Rineke een beetje wit om haar neus is geworden probeert haar eerste schrik dapper te verbergen.

'Zoiets gebeurt wel meer', zegt zij luchtig, 'daar hoeft je je helemaal niet zenuwachtig over te maken'.

Maar Rineke luistert niet eens naar haar zusje. Met grote ogen kijkt zij door het raampje in de deur naar de donkere wanden buiten de lift waartussen zij gevangen zitten.

'Ik wil naar beneden', stampvoet zij met een benauwd gezicht, 'druk eens op de knop, Ien'.

Maar hoe Ineke ook probeert de lift weer op gang te krijgen, er komt geen enkele beweging in. Het lijkt wel of hij muurvast zit.

'Wat nou?' bibbert Rineke. Haar ogen staan opeens vol tranen.

'Ik...e...ik ben zo bang, Ien..., ik wil naar huis'.

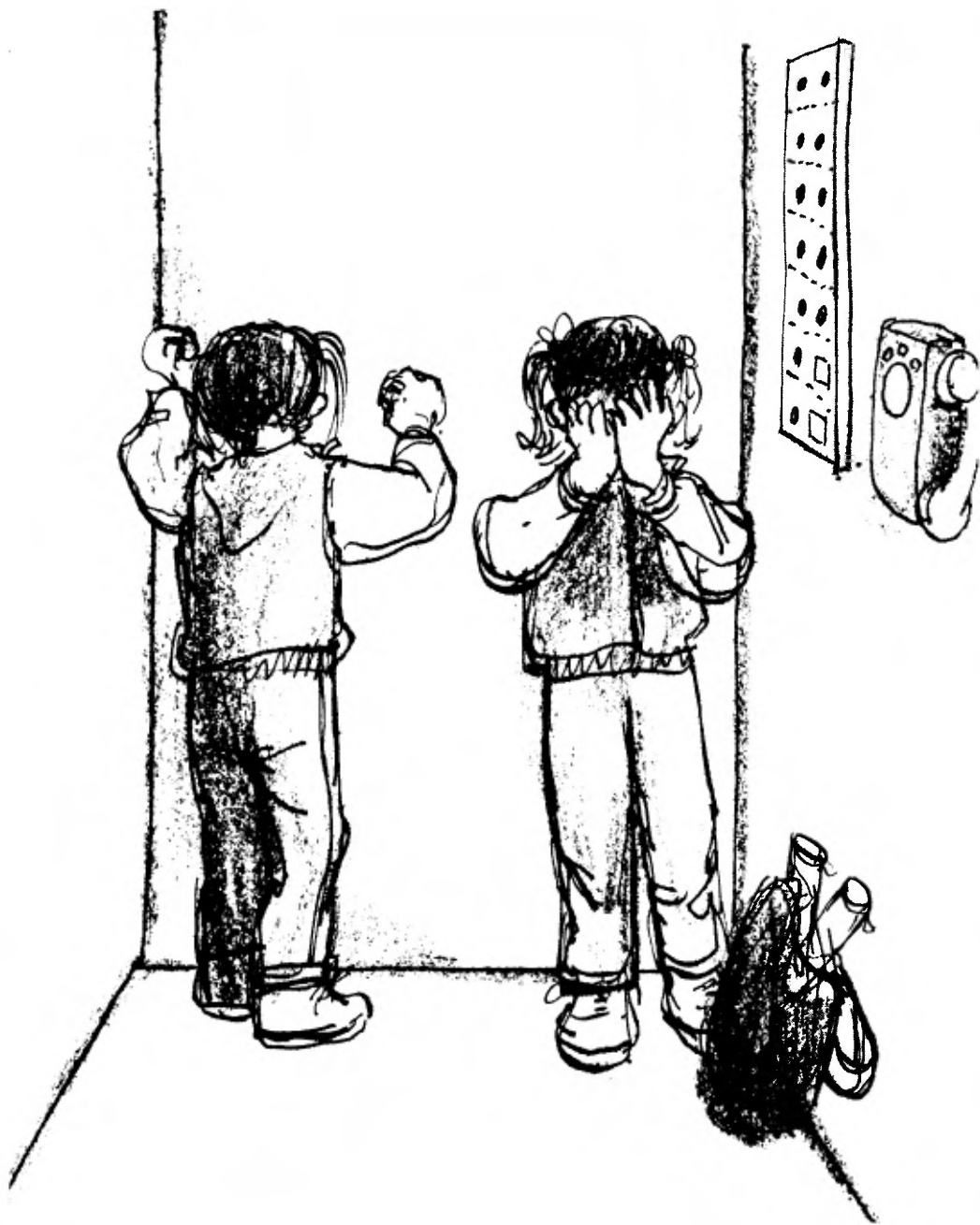
'Wel ja, ga er nog een potje bij grienen ook', snauwt Ineke. Maar dat laatste komt omdat zij zelf ook een beetje de kluts kwijt is. Rineke beukt nu huilend met haar vuisten op de liftwand. 'Ik wil weg', snikt zij, 'het is zo benauwd hier...'

Weer probeert Ineke alle knoppen in te drukken. Dan ontdekt zij de alarmschakelaar. 'Hier', schreeuwt zij opgewonden tegen Rineke, 'nu merken de mensen beneden tenminste dat er iets aan de hand is met de lift'.

Haar ogen glijden verder door de kleine ruimte. 'Ik weet het!' juicht zij opgelucht, 'wij kunnen ook opbellen, kijk maar...'
Door haar tranen heen ziet Rineke de grijze telefoon aan de liftwand hangen.

'Durf je dat te doen?' vraagt zij bibberend van de zenuwen, 'welk nummer moet je dan draaien?'

Ingespannen probeert Ineke de nummers te ontcijferen, die op het kaartje staan, dat vlak naast de telefoon aan de liftwand is geplakt.

'Er staan wel vier namen op', weifelt zij, als ik het eerste nummer bel krijg ik iemand van de directie aan de telefoon'. 'Nou', hakkelt Rineke, terwijl zij met de mouw van haar jack over haar natte gezicht veegt, 'dat geeft toch niet? Als er maar iemand komt'.

In de lift is het nu doodstil geworden. Ineke en Rineke kunnen bijna zichzelf horen ademen. Rineke is neergezakt op het bankje van de lift en probeert krampachtig de tranen, die steeds vlugger lijken te gaan komen, weg te slikken.

'Wat zal moeder wel denken?' Het schiet ineens als een schrik door haar heen. 'Als 't lang duurt zijn wij te laat thuis, Ien!' Rineke heeft het bijna uitgeschreeuwd, zó bang is zij.

Maar Ineke perst haar lippen nog vaster op elkaar. 'Zanik niet', beeft haar stem, 'wij moeten eerst naar beneden bellen; dan weten ze daar tenminste waarom de alarmschakelaar in werking is gesteld'.

Rineke is weer opgestaan van het bankje. De plastic tas met de fluiten ligt vergeten op de grond van de liftkooi.

'Als jij nou 't nummer opleest', beveelt Ineke vol bange spanning in haar stem, 'dan draai ik de cijfers'.

Haperend leest Rineke het nummer, dat lijkt te dansen voor haar ogen.

Als de telefoon overgaat blijven zij allebei met een bonzend hart staan luisteren. Maar er is niemand, die hem oppakt.

'Zie je wel', jammert Rineke, ''t helpt niks'.

Ineke schudt vastberaden haar hoofd. 'Het moet helpen!' zegt zij driftig, 'die nummers staan er toch niet voor de leut op? Probeer het tweede maar'.

'Dat is van de huismeester', leest Rineke, 'misschien dat die wel thuis is?'

Tot hun opluchting horen zij opeens aan de andere kant van de lijn een donkere mannenstem, die een vreemde naam noemt.

'O, mijnheer' ... Ineke struikelt bijna over haar eigen woorden, 'wij zitten vast ... in de lift bedoel ik. Het is zo akelig, wij kunnen er niet uit'.

Rineke merkt nu pas dat Ineke net zo zenuwachtig is als zijzelf. En toch...als Ineke vol spanning luistert naar die rustige stem is het net of het allemaal niet meer zo heel erg is. Die mijnheer is zo vriendelijk!

'Ja, dat zal ik doen, dank u wel, mijnheer'. Als Ineke de laatste zin heeft gezegd legt zij de telefoon met een klap op de haak. 'Hij komt direct, Rien'.

Het klinkt als een juichkreet. 'En hij heeft gezegd, dat wij niet bang hoefden te zijn'.

'Maar 't is hier zo klein', klaagt Rineke, 'je kan ook stikken als het lang duurt'.

'Niks van waar', weet Ineke te vertellen, 'die mijnheer zei dat zoiets nooit kon gebeuren, ik weet natuurlijk niet precies hoe dat in elkaar zit maar er was helemaal geen gevaar bij, zei hij'.

Stil gaan Ineke en Rineke weer op de bankjes zitten. Zij hebben opeens helemaal geen zin meer om tegen elkaar te praten. Langzaam gaan de minuten voorbij....

Pas een kwartier later rinkelt de telefoon in de liftkooi. Ineke en Rineke schrikken er zo van, dat zij allebei met een ruk overeind schieten. Het blijkt dezelfde mijnheer te zijn, die zij zoëven hebben gesproken.

'Wat zegt u?' Ineke's gezicht lijkt ineens nog bedrukker te gaan staan dan daarstraks, 'woont die monteur zo ver weg? Ja, dat zal ik doen mijnheer'.

Als zij de telefoon neerlegt ziet zij er verslagen uit.

'Die mijnheer heeft even in de machinekamer gekeken maar hij kon de lift niet aan de gang krijgen. Hij dacht, dat er misschien een onderdeel kapot was en daarom heeft hij de monteur opgebeld. Maar die moet met de auto komen en dat duurt zeker nog een half uur'.

'Een half uur?' Rineke begint weer te huilen. 'Zó lang houd ik het hier niet uit', snikt zij wanhopig, 'ik wil naar huis, ik ben zo bang'... Ineke bijt op haar lip.

'Nou kunnen de mensen ook niet naar het feest', bedenkt zij opeens, 'als de lift stuk is kan er niemand beneden komen,

allemaal via de trap, dat gaat nooit'.

'Wat kan mij dat feest schelen', snauwt Rineke, 'ik wil hier uit'. Weer bonst zij wanhopig met haar vuisten tegen de liftwand. Maar dat helpt niets, zij wordt er alleen nóg banger van.

'Doe niet zo stom', schreeuwt Ineke, die een beetje driftig begint te worden, 'wat schiet je daar nou mee op?'

Als Rineke geen antwoord geeft en nu ook met haar voeten tegen de deur begint te schoppen trekt Ineke haar woedend aan de arm.

'Die mijnheer vroeg of wij alsjeblieft rustig wilden blijven', bijt zij Rineke toe, 'wat jij doet is raar en dat helpt niet ook. Als wij erg bang waren moesten wij maar samen gaan zingen, zei hij'.

'Zingen?' Rineke kijkt haar zusje verontwaardigd aan. 'Hoe kan die mijnheer dat nou zeggen? Weet hij wel hoe akelig het hier is? Hij moest zelf maar eens vast zitten in de lift'.

Verslagen ziet Ineke hoe Rineke weer wanhopig tegen de wanden van de lift begint te beuken. Boven klinkt het getik van hamers en een paar schreeuwende mannenstemmen.

'De monteur is er, ik hoor hem praten', probeert zij Rineke op te monteren, 'nu kan het vast niet lang meer duren'.

'Straks valt de lift naar beneden', bibbert Rineke, terwijl zij Ineke bij de mouwen van haar jack grijpt, 'o Ien, ik ben zo bang!'

Ineke bijt op haar lip. Dan ziet zij opeens de plastic zak met fluiten op de grond liggen.

'Rien, hoor es...'

Haar gezicht is nu heel dicht bij dat van Rineke. 'Zingen hoeft niet. Maar ..eh.. als wij onze fluiten nou eens uitpakten? Misschien moeten wij nóg wel een kwartier wachten. Als wij gaan spelen gaat de tijd veel harder, echt waar'. Maar Rineke schudt haar hoofd.

'Ik heb geen zin', snikt zij, 'wie gaat dat er nou op een fluit spelen in een kapotte lift?'

'Ik', zegt Ineke dapper, terwijl zij met een vlugge beweging haar eigen fluit uit het etui haalt. Nog geen minuut later klinkt er

een opgewekt wijsje door de kleine ruimte. Onwillekeurig moet Rineke er door haar tranen heen om lachen. Want de woorden, die bij het wijsje horen zijn zó toepasselijk, als vanzelf komen zij achter elkaar in haar gedachten:

Pak al je zorgen in je plunjezak en fluit, fluit, fluit...

Aan al je moeilijkheden heb je lak, fluit man en 't is uit!

't Heeft geen zin te mopperen, het helpt je niet vooruit, dus...

Pak al je zorgen in de plunjezak en fluit, fluit, fluit!

't Lijkt net of de vrolijke tonen van het oude padvindersliedje de onheilspellende stilte in de lift voorgoed hebben verbroken. Rineke heeft ineens het gevoel dat alles misschien toch niet zo erg is als zij zich had voorgesteld. Als de lift het straks weer doet zullen zij keurig naar beneden zakken en precies op de begane grond stil houden. En dan...

Als Ineke het liedje voor de tweede keer speelt slikt Rineke haar tranen weg. Aarzelend glijdt haar hand in de richting van haar eigen fluit. Met een gezicht, dat nog helemaal opgezwollen is van het huilen zet zij even later aarzelend haar lippen aan het mondstuk. Terwijl het melodietje nu nóg voller door de liftkabi-
ne dartelt, voelt Rineke langzaam maar zeker haar angst zakken. Maar dat komt omdat zij nu haar gedachten bij de muziek moet houden en niet langer de tijd heeft om aan de vastgelopen lift te denken.

Als het liedje uit is heeft zij warempel weer een beetje moed gekregen.

'Zie je wel, dat 't helpt?' Ineke kijkt haar zo triomfantelijk aan dat Rineke, of zij wil of niet, in de lach schiet.

'Het...eh...lijkt zo gek', hakkelt zij zenuwachtig, 'om samen te spelen in dit benauwde hok, net of er niets aan de hand is'.

'Er is ook niets aan de hand'. Ineke schudt gedecideerd haar hoofd, reken maar, dat die monteur best weet hoe hij ons weer veilig naar beneden moet krijgen'.

'Ik hoop het', verzucht Rineke, die zich nog altijd niet gerust voelt op de goede afloop van het avontuur. Dan pakken zij hun fluiten weer op en spelen zij het liedje, dat de ouwe mevrouw zo prachtig had gevonden.

Misschien dat alles toch nog goed komt!

5.

Met een opgeruimd gezicht pakt moeder haar mantel van de kapstok. Zij heeft een drukke middag gehad maar het laatste uur

ging het werk zo vlot, dat de chef haar een kwartier voor sluitingstijd een knipoogje gaf. 'Maak maar gauw dat u wegkomt, mevrouw de Bree', zei hij vriendelijk, 'dan hebben uw dochters ook eens een extraatje'. Moeder is er zo blij mee! Wat gezellig zal het zijn om Ineke en Rineke zo dadelijk te verrassen want die twee hebben er vast niet op gerekend, dat zij zo vroeg thuis is vanavond. Om de vreugde helemaal compleet te maken koopt moeder nog gauw twee puntzakken met drop. Zij weet best dat Ineke en Rineke daar dol op zijn en zó vaak gebeurt het niet dat zij iets voor hen meeneemt uit de winkel.

Als moeder al bijna thuis is glijdt er ineens een ondeugend lachje over haar gezicht. Zij zal heel netjes bij de voordeur aanbellen en niet zoals anders de sleutel in het slot steken. Dan zal je de tweeling eens zien kijken! In het halletje voor de flat drukt moeder wel drie keer heel vlug achter elkaar op de bel. Haar ogen glimmen van pret. Gespannen wacht zij tot de deur opengaat. Maar wat is dat nu? Binnen blijft alles stil. Weer drukt moeder op de bel, want zij zou het jammer vinden als er van haar verrassing niets terecht kwam. Als de deur na een paar minuten nog altijd niet is opengedaan betreft moeders gezicht een beetje. Hoe kan dat nou? Ineke en Rineke zijn om deze tijd toch altijd thuis. Met elkaar hebben zij immers de afspraak gemaakt dat het eten elke avond tussen kwart voor zes en zes uur moet worden opgezet en dat de tafel wordt gedekt. Als moeder dan thuis komt hoeft zij alleen nog de laatste hand aan het eten te leggen en kunnen zij nog voor half zeven aan tafel. Tot nu toe hebben Ineke en Rineke zich stipt aan de afspraak gehouden. Teleurgesteld en ook een beetje ongerust pakt moeder de huissleutel uit haar tas. Als zij eenmaal binnen is begrijpt zij onmiddellijk dat Ineke en Rineke er echt niet zijn. Overall is het zó stil en netjes! Nergens klinkt het geluid van hun hoge stemmen of het gebolder van hun voeten.

Als moeder gejaagd de flat is doorgelopen begint haar hart steeds angstiger te bonzen. Wat is er toch aan de hand? Waar zijn Ineke en Rineke gebleven? En als zij om de een of andere

reden weg zijn gegaan waarom hebben zij dan geen briefje op tafel gelegd? Als moeder in de keuken komt ziet zij dat alles nog net zo staat als zij het vanmorgen heeft achtergelaten. De geschilderde aardappels in de pan, de zuurkool er bovenop en de verpakte worst op het aanrecht. Ineke en Rineke zijn niet eens thuis geweest na schooltijd. Of toch wel? Moeder ziet ineens dat van de twee glazen met appelsap, die zij had klaargezet, het ene is leeggedronken. Een van de twee moet dus toch in de keuken zijn geweest. Maar waarom zijn Ineke en Rineke niet allebei tegelijk thuisgekomen? En wie heeft dat ene glas met appelsap dan laten staan? Even gaat moeder bij de keukentafel zitten. Haar handen trillen van zenuwachtigheid. Dan probeert zij rustig na te denken. Hadden Ineke en Rineke speciale plannen gemaakt voor na schooltijd? Ineens weet moeder het weer precies. Gisteren hadden zij het haar immers in geuren en kleuren verteld? Zij zouden bij een oude mevrouw in het bejaardenhuis op de fluit gaan spelen omdat die mevrouw zoveel van muziek hield en zo'n prachtig orgel had. Als moeder, die zich hoe langer hoe minder op haar gemak begint te voelen, vliegensvlug opstaat om in de kast te kijken ziet zij, dat de fluiten van Ineke en Rineke er inderdaad uit verdwenen zijn. Dus dan is er misschien niets aan de hand? Het kan best zijn dat zij gewoon de tijd hebben vergeten. Moeder voelt zich een beetje boos worden. Zij vindt het best goed dat Ineke en Rineke op bezoek zijn gegaan bij die vreemde mevrouw maar waarom hebben zij het nu zo laat gemaakt? Dat is toch nergens voor nodig. En nog wel net nu het zo gezellig zou zijn geweest omdat zij wat eerder naar huis was gekomen! Als moeder het gas onder de aardappels heeft aangestoken en zelf de tafel maar vast heeft gedekt drentelt zij een beetje besluiteloos door de keuken. Telkens glijden haar ogen naar de klok, die steeds maar verder draait. Al kwart over zes is het en nog is er geen spoor van de tweeling te bekennen. In de huiskamer pakt moeder weifelend het telefoonboek uit de kast. Zou het gek zijn als zij opbelde naar het bejaardenhuis? Maar hoe die mevrouw heet waar Ineke en Rineke op bezoek

zouden gaan weet zij niet eens. Wat moet je dan zeggen door de telefoon? Ongeduldig duwt moeder het boek weer opzij en gaat voor het raam staan. Van hieruit kan zij de hele straat overzien. Maar omdat het buiten al donker is geworden is het moeilijk de mensen, die er lopen te onderscheiden. Hier en daar schiet wel een fiets voorbij en aan de overkant ziet zij wat jongens lopen maar daar blijft het bij. Als moeder weer vijf minuten heeft gewacht houdt zij het niet meer uit. Met een frons in haar voorhoofd pakt zij het telefoonboek weer, draait vastbesloten het nummer van het bejaardenhuis en wacht met spanning tot de telefoon wordt opgenomen. 'Ja, ziet u, mevrouw'... moeder praat zo haastig, dat zij bijna struikelt over haar eigen woorden, 'mijn twee dochtertjes zijn vanmiddag naar uw huis gegaan om iemand op te zoeken maar nu zit ik al zo lang te wachten en zij zijn nog steeds niet thuis. Hoe moet ik er toch achter komen waar zij zijn? Ik ben zo verschrikkelijk ongerust. Kunt u mij misschien vertellen hoe die oude mevrouw heet, die pas bij u is komen wonen?'

Maar de juffrouw, die de telefoon heeft aangenomen lijkt de laatste vraag van moeder niet eens te hebben gehoord. 'Twee

meisjes, zegt u? O, wat gelukkig, dat u opbelt. Wij hadden ons al telkens afgevraagd wie wij toch moesten waarschuwen,' roept zij opgelucht.

'Waarschuwen?' Moeder schrikt zo, dat zij helemaal wit wordt in haar gezicht, 'is er dan iets gebeurd met mijn dochters?'

Gelukkig stelt de telefoniste moeder dadelijk gerust. 'Er is wel iets naars gebeurd, mevrouw, maar u hoeft zich echt niet bezorgd te maken'. Dan vertelt zij alles over de lift, die opeens tussen de derde en de vierde verdieping is blijven steken net toen Ineke en Rineke op weg waren naar huis en ook, dat zij nu al een half uur zitten te wachten omdat het mankement nog steeds niet is verholpen.

'Wat verschrikkelijk!' Moeder is helemaal ondersteboven, 'maar dan kom ik gelijk naar u toe', zegt zij, 'die arme kinderen, wat zullen zij een angst hebben'. De telefoniste lacht. 'Het zijn geen bangerds, mevrouw! De huismeester heeft al een paar keer telefonisch contact met hen gehad, zij proberen echt de moed erin te houden'. Maar moeder heeft toch geen rust meer. Gejaagd pakt zij haar mantel van de kapstok en zonder meer ergens naar om te kijken holt zij het huis uit. Haar gedachten zijn steeds bij Ineke en Rineke. Wat een akelig avontuur moet dat voor hen zijn en wat zullen zij zich angstig maken omdat zij nu veel te laat thuis zullen komen. Jammer, dat blijkbaar niemand op de gedachte is gekomen om aan Ineke en Rineke zelf te vragen wie er eventueel gebeld zou kunnen worden over het onverwachte oponthoud dat zij hadden gehad. Dan zou moeder toch gelijk hebben geweten waar zij aan toe was? Moeders boosheid van daarstraks is helemaal verdwenen. Inplaats daarvan heeft zij diep medelijden met Ineke en Rineke, die al zo lang samen opgesloten zitten. Als zij nog hijgend van het harde lopen het bejaardenhuis binnenstapt wordt zij vriendelijk verwelkomd door de telefoniste, die haar gauw een stoel vlak bij de lift geeft. 'Als het de monteur lukt om hem weer aan de gang te krijgen bent u tenminste de eerste, die hen weer veilig en wel terugziet', zegt zij hartelijk, 'ik begrijp best, dat het erg akelig voor u is om

zo in spanning te moeten zitten'. De huismeester, die net weer van boven komt, ziet moeder zitten. Omdat hij best merkt hoe zenuwachtig zij is, wenkt hij haar. 'Mevrouw, wilt u zelf even met uw dochters praten? Dat kan, hoor... Hier hebt u de telefoon. Ik zal wel zorgen dat u contact met hen krijgt'. Moeder huilt bijna als zij even later de stemmen van Ineke en Rineke opgewonden door elkaar hoort praten.

'Flink zijn, hoor', bibbert haar stem, 'het komt best in orde heeft de huismeester gezegd'.

'O..mam, wij waren zo bang, dat u ongerust over ons zou worden omdat wij niet op tijd thuis waren', roept Rineke, die helemaal opgelucht is omdat zij eindelijk weer een vertrouwde stem hoort.

'Ik was ook ongerust,' zegt moeder, 'daarom ben ik naar het bejaardenhuis gekomen. Het was maar goed, dat ik op de gedachte kwam om bij de telefoniste naar jullie te informeren, anders had ik nu nog niets geweten'.

'Wij zijn er maar bij gaan fluiten', lacht Ineke, 'dan gaat de tijd een beetje harder'.

'Fluiten?' Als moeder het hele verhaal van Ineke en Rineke heeft gehoord en eindelijk de telefoon met een diepe zucht neerlegt kijkt de huismeester haar bewonderend aan.

'Die dochters van u zijn flinkerds, hoor! 'k Heb hen natuurlijk wel even gerust moeten stellen maar 't is zo fijn dat zij echt naar mij hebben geluisterd en nu hun uiterste best doen om hun gedwongen verblijf in die kapotte lift zo aangenaam mogelijk te maken'. Door haar tranen heen moet moeder lachen.

'Ze hebben op de fluit zitten spelen,' zegt zij, 'die kinderen toch! Gelukkig, dat zij niet in paniek zijn geraakt'.

De huismeester knikt. 'Zij kunnen hun gedachten beter bij hun muziek houden dan bij die akelige lift,' zegt hij, 'is dat geen pracht oplossing?'

Vanuit de koffiekamer klinkt plotseling gezang op.

Als moeder verwonderd opkijkt legt de huismeester haar uit dat er net vandaag groot feest is voor alle bewoners.

'Anders was de directrice ook wel blijven wachten tot de lift was gemaakt,' vertelt hij, 'maar ik denk dat zij straks nog wel even komt'.

Als het gezang in de koffiekamer is verstomd heft de huismeester ineens zijn vinger op.

'St!' .. zegt hij tegen moeder, 'legt u nou uw oor eens tegen de liftdeur' ..

Moeder is opgestaan van haar stoel en gaat heel dicht bij de deur staan.

Een paar verdiepingen hoger hangt de lift, moeder kijkt precies tegen het onderstuk aan. Maar uit die lift. . . . Heel zacht dringt het fluitspel van de tweeling door tot beneden in de hal. Terwijl moeder ingespannen luistert glijdt er langzaam een glimlach om haar mond. Zij begrijpt nu dat Ineke en Rineke, ondanks hun angst, toch proberen héél dapper te zijn. En dat maakt haar zó blij! De huismeester is weer weggewipt, naar boven waar de monteur in de machinekamer nog altijd druk bezig is. Als hij tien minuten later terugkomt staat zijn gezicht opgewekter dan daarstraks.

'Het is zo gepiept, mevrouw,' zegt hij tevreden, 'de monteur heeft het kapotte onderdeel al vervangen. Nog een paar minuten en dan is het karwei geklaard'.

In de lift is het weer stil geworden. Moeder is maar niet meer op haar stoel gaan zitten. De knop van de liftdeur heeft zij al in haar hand. Want als Ineke en Rineke zo dadelijk naar beneden komen wil zij de eerste zijn die hen opvangt. Dat het een blij weerzien zal zijn daar is moeder zeker van. Want al heeft de hele consternatie nog geen drie kwartier geduurd, het is toch een enorme spanning geweest! Vanuit de machinekamer klinkt geroep. Moeder kan niet verstaan wat de monteur zegt maar de huismeester begrijpt het direct.

'Hebt u uw zakdoek bij de hand, mevrouw?' plaagt hij, 'ze komen er aan, hoor!'

Van louter opwinding grijpt moeder de huismeester zomaar bij zijn arm.

'Meent u het echt?' juicht ze, 'o, wat heerlijk, wat ben ik daar blij om!'

De huismeester moet er hartelijk om lachen.

'Het leed is geleden', roept hij naar een van de personeelsleden, die juist passeert, 'de lift is gemaakt'.

Dan wachten zij, stil en gespannen op de behouden aankomst van de twee zusjes, die er bijna een uur over hebben gedaan om van de zevende verdieping van het bejaardenhuis naar de begane grond te komen.

6.

In de lift heeft Rineke net met een diepe zucht haar fluit weer ingepakt. Ineke kan zeggen wat zij wil maar zij heeft er nu genoeg van. Maar opeens... 'O, Ien, wat gebeurt er?' Rineke spert haar ogen wagenwijd open van angst. Ineke geeft geen antwoord. Zij begint zo hard te lachten dat het beneden te horen moet zijn.

'Wij gaan', juicht zij dan, 'merk je 't Rien? Wij zakken naar beneden!'

Nu voelt Rineke ook hoe de lift langzaam maar zeker weer op gang is gekomen. Nog geen seconde later schuiven zij langs de derde verdieping, daar is de tweede al... Het lijkt alsof alle angst van de laatste drie kwartier van haar afvalt als de lift eindelijk keurig op de begane grond stopt. Onmiddellijk duwen Ineke en Rineke de zware deur open. Met een schreeuw van blijdschap buitelen zij er achter elkaar uit om regelrecht in de armen van moeder te vliegen, die haar geluk niet op kan als zij Ineke en Rineke weer in levende lijve voor zich ziet.

'Mam... o, mam...' Van louter opluchting is Rineke weer in huilen uitgebarsten, 'ik was zo bang'.

De monteur, die intussen ook naar beneden is gekomen, slaat met zijn smerige oliehanden op Rineke's schouder. 'Weg met die tranen, malle meid', lacht hij, 'alles is toch voorbij?'

Rineke kan het haast niet geloven. Zij staat werkelijk weer in de hal van het bejaardenhuis en Ineke danst opgewonden om haar heen, zo blij is zij dat hun akelige avontuur eindelijk achter de rug is.

'Kom maar gauw mee naar huis', zegt moeder, die allebei haar armen om Ineke en Rineke heeft heengeslagen, 'daar praten wij wel verder'.

Even kijkt Rineke verbaasd de lege hal door. 'Is 't feest niet

doorgegaan?' vraagt zij gespannen, 'de mensen konden zeker niet naar beneden komen?'

De huismeester kijkt haar hoofdschuddend aan.

'Domme meid,' zegt hij, 'er was toch nóg een lift? Alle mensen zijn gelukkig keurig op tijd beneden gekomen en binnen is het feest al in volle gang'.

Ineens is er de vriendelijke verpleegster weer, die zij bij hun eerste bezoek aan het bejaardenhuis hadden ontmoet. Zij lacht naar Ineke en Rineke en zegt zachtjes: 'De directrice heeft gezegd, dat ik jullie maar even mee moest nemen naar haar kantoor om wat op verhaal te komen. Zij moet natuurlijk bij het feest blijven. Maar wat dachten jullie ervan om voor je naar huis gaat even wat te gaan eten en drinken?'

'Eten en drinken?' Moeder moet er een beetje om lachen. 'Ik heb thuis...' begint zij. Maar opeens slaat zij verschrikt de hand voor de mond.

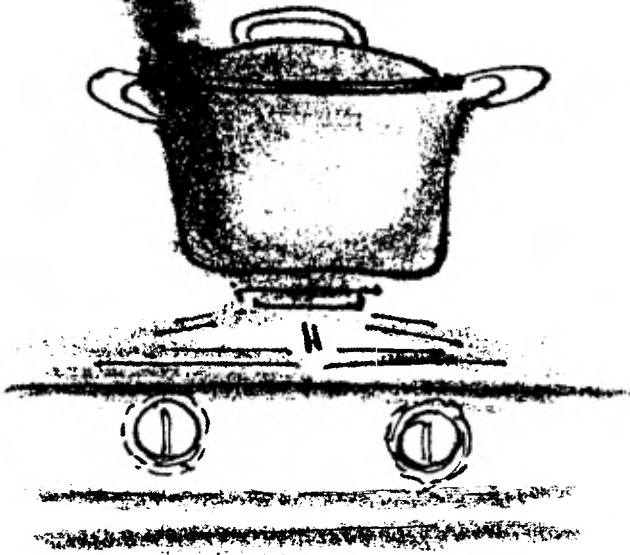
'Ik heb zuurkool op het gas laten staan en vergeten de vlam uit te draaien', roept zij ontdaan, 'o, wat verschrikkelijk!'

'Holt u dan maar gauw naar huis', zegt de verpleegster, 'voor er iets ergs gebeurt, dan dek ik in die tussentijd voor drie personen aan de vergadertafel. En vergeet u die verbrande zuurkool maar rustig. Ik denk dat wij iets veel lekkerders voor u te eten hebben'.

Als moeder nog geen kwartier later met een verhit gezicht komt binnenstappen zitten Ineke en Rineke al achter de keurig gedekte tafel.

'Het lijkt wel een hotel hier', lacht moeder die de schrik om de verbrande zuurkool al weer te boven is, 'ik heb de pan maar op het balkon gezet om uit te dampen', vertelt zij, 'straks als wij thuis komen moeten alle ramen maar even tegen elkaar worden opengezet dan kan die vieze lucht er uit. Alleen de worst lag nog keurig op de aanrecht, de rest was één bruin verbrande massa. 't Water was natuurlijk al lang droog gekookt. Wij hadden wel brand kunnen krijgen'.

De huismeester komt hen zelf bedienen. Voor de grap heeft hij

een witte handdoek over zijn arm gegooid; nu lijkt hij precies een ober.

'En wat bleven de dames?' grapt hij, 'eerst een bordje met romige tomatensoep?'

Moeder is er beduusd van.

'U verwent ons, mijnheer', zegt zij, 'dat is toch nergens voor nodig?'

'Och...'. De huismeester haalt vrolijk zijn schouders op. 't Is tóch feest in huis dus dan zou het al te gek zijn als die twee ongeluksvogels met hun moeder daar niet in mochten delen na al de schrik, die zij hebben doorstaan'.

Wat wordt dat een prachtige maaltijd! Na de soep krijgen zij alle drie een stukje kip op hun bord. En er is net zoveel appelmoes als zij maar lusten en doperwtjes en sla... De huismeester moet lachen om de glunderende gezichten van Ineke en Rineke.

'Lusten jullie ook nog een ijsje met slagroom?' vraagt hij, met een knipoog naar moeder. Het kan niet op! Net als Ineke en Rineke voorzichtig hebben geproefd van het bolletje ijs, dat niet alleen met slagroom maar ook nog met vruchten is opgemaakt, gaat de deur van het kantoor weer open.

Er staat een vreemde mevrouw in de deuropening. Moeder begrijpt dadelijk wie het is.

'Dag mevrouw', zegt zij, een beetje verlegen ineens, omdat zij hier met hun drieën zomaar op dat deftige kantoor zitten te eten, 'is u de directrice?'

'Ik ben er even tussenuit gewipt', lacht de mevrouw, 'ja, dat hebt u goed geraden, ik ben de directrice'.

Zij pakt een stoel en komt er even bij zitten.

'Wat een schrik was dat, hè', zegt zij tegen Ineke en Rineke, 'waren jullie bij iemand op bezoek geweest?'

Dan vertellen Ineke en Rineke het hele verhaal over de boodschappen, die zij hadden gedaan, over de mevrouw, die hier pas was komen wonen en zo verdrietig was om alles wat zij had moeten achterlaten, over het onverwachte fluitconcert na schooltijd...

De directrice luistert aandachtig.

'Dat was erg lief van jullie', zegt zij als Ineke en Rineke zijn uitverteld, 'eigenlijk...' Even lijkt zij diep na te denken. Dan kijkt zij de tweeling onderzoekend aan.

'Weet die mevrouw boven wat er is gebeurd nadat jullie bij haar waren vertrokken?'

Ineke en Rineke halen hun schouders op.

'Dat weten wij niet', zegt Ineke, 'wij hebben die mevrouw niet meer gezien'.

De directrice wijst op de fluiten in de plastic tas, die naast de tafelpoot staat: 'Het zou prachtig zijn als jullie samen, voor je

naar huis gaat, iets voor ons allemaal kon spelen', bedenkt zij hardop, 'kijk, alle bewoners van ons huis hebben zó met jullie meegeleefd en er was zó'n gedrukte stemming toen het feest begon! Pas toen de huismeester bekend kwam maken dat jullie weer veilig en wel op de begane grond waren aangekomen leek het alsof iedereen gerustgesteld was. En toen kwamen de tongen eindelijk goed los. Zou het niet prachtig zijn als onze dames en heren jullie daarom zelf nog even konden zien en naar jullie muziek zouden kunnen luisteren? Kunnen jullie niet één versje voor hen spelen? Wat het programma betreft kan het best'.

Rineke schrikt ervan. 'Zomaar voor al die mensen?' vraagt zij onthutst. Maar Ineke, die niet zo gauw bang is, stoot haar zusje uitgelaten aan.

'Dat is toch leuk', zegt zij opgewonden, 'maar dan moet die mevrouw van het orgel er ook bij komen anders klinkt het lang zo mooi niet'.

Het gezicht van de directrice betreft. 'Dat is teveel gevraagd, denk ik', weifelt zij, 'mevrouw van 't Sandt houdt wel van een feest maar niet nu. Er zijn de laatste tijd zoveel moeilijke dingen in haar leven geweest, daar moet zij eerst proberen overheen te komen'.

'Maar als wij het haar zelf vragen?' dringt Ineke aan, 'misschien dat zij het dan doet?'

Rineke kijkt haar zusje angstig aan. 'Dan moeten wij wéér in de lift', waarschuwt zij Ineke, 'zou je dat wel doen?'

'Weet je wat?' Met een knipoog naar de directrice kijkt moeder de tweeling aan. 'Wij gaan met ons drietjes naar mevrouw van 't Sandt en dat doen wij op ons gemak, heen over de trap en terug met de lift. Of zou dat te lang duren voor u?'

Maar de directrice schudt geruststellend haar hoofd. ''t Hoeft pas na de pauze', legt zij uit, 'ik ga nu weer terug want ik kan natuurlijk niet zo lang bij de mensen wegbleven. Als u over een half uurtje beneden bent mét of zonder mevrouw van 't Sandt vangt de zuster u in de hal wel op en dan zal ik er voor zorgen, dat deze twee solisten, die in ons huis zo'n benauwd ogenblik

hebben gehad, het feest nog mooier gaan maken’.

Terwijl de directrice het zegt knikt zij plagend naar Ineke en Rineke, die zich allebei erg verlegen maar toch ook heel opgewonden voelen.

’Gaat u mee, mam’, juichen zij, als de directrice weer naar de feestzaal is gegaan, ’t is wel een eind lopen, hoor’.

De tafel met vuile borden mogen zij zomaar laten staan, die wordt zo dadelijk afgeruimd door een paar meisjes uit de keuken.

’Ik heb een gevoel alsof ik vanavond een beetje de koningin ben’, verzucht moeder als zij de deur van het kantoor achter zich dichttrekt om met de tweeling naar boven te gaan, ’wat een weelde, eerst al dat lekkere eten en nu nog die uitnodiging voor het feest...’

Alle schrik van een uur geleden is verdwenen. Nu is er alleen nog de blijdschap om al het heerlijke wat zij hebben genoten en... wat nog gaat komen!

7.

’Dus u bent de moeder van Ineke en Rineke?’ Met een blij verrast gezicht heeft mevrouw van ’t Sandt haar een stoel toegeschoven.

Als moeder haar vertelt waarom zij is meegekomen schrikt mevrouw van ’t Sandt wel even. Ontdaan slaat zij de handen in elkaar.

’En dat ik daar nou niks van heb gemerkt’, zegt zij hoofdschuddend, ’had iemand mij maar gewaarschuwd dan was ik beslist niet op mijn kamer blijven zitten’.

Maar daar is moeder het niet mee eens. ’Weest u maar blij, dat u niet al die tijd in spanning hebt hoeven te zitten’, zegt zij vriendelijk, ’maar Ineke en Rineke zouden het wel erg fijn vinden als u zoudt willen meehelpen om de goede afloop van dit bange avontuur te vieren’.

Mevrouw van 't Sandt kijkt verbaasd naar de drie lachende gezichten voor haar.

'Ik?', vraagt zij verwonderd, 'hoe zou ik dat kunnen doen?'

Dan vertelt moeder haar over het plannetje dat de directrice heeft bedacht. Het gezicht van mevrouw van 't Sandt staat nu heel ernstig.

'Dat is een moeilijk verzoek', verzucht zij, 'voor de meisjes zou ik het wel willen, ziet u, maar ik voel mij hier nog zo vreemd en dan ineens voor zo'n volle zaal met mensen op het orgel te gaan spelen... Ik weet niet of ik dat wel aandurf! Stel je voor, dat ik de kluts kwijt raak en alles in de war stuur. 't Zal mij misschien zo van streek maken al die feestelijk gedekte tafels met die blijie mensen...'

Moeder denkt even na. 'Maar als wij dan eerst probeerden u weer een beetje blij te maken voor wij naar beneden gingen?' stelt zij met een geheimzinnig gezicht voor. Ineke en Rineke zitten gelijk recht overeind op hun stoel. Wat wil moeder toch? Wat bedoelt zij? Moeder wijst naar de telefoon, die op het kastje staat. 'Mag ik die dan even gebruiken, mevrouw van 't Sandt? Ik heb namelijk een heel fijn plan in mijn hoofd. Na alle schrik, die Ineke en Rineke hebben doorgemaakt mag ik hun toch ook wel een beetje verrassen?'

Ineke en Rineke begrijpen er niets meer van. Een verrassing voor hen beiden, die ook de oude mevrouw weer blij zal maken? Maar moeder verklapt nog niets. Haastig glijden haar ogen over de adressen in het telefoonboek. Dan draait zij het nummer dat zij onder aan de bladzij heeft gevonden.

'Met mevrouw de Bree', horen Ineke en Rineke haar zeggen, 'ik bel u op naar aanleiding van die foto in de krant, ziet u. 't Is misschien wel een beetje laat om nu pas op uw vraag in te gaan maar ik had niet eerder tijd en ik was er ook niet helemaal zeker van of het wel zou kunnen in ons gezin. Of... is de hond al door iemand weggehaald?'

Ineke en Rineke voelen hun adem stokken. De hond? Waar heeft moeder het over? Wie belt zij op? Maar mevrouw van 't

Sandt heeft geen uitleg meer nodig. Met tranen in haar ogen luistert zij naar het gesprek dat moeder verder voert.

'Dus nog niemand? Mag ik dan morgen in de namiddag Sasja bij u komen halen? Wij wonen vlak bij haar vroegere bazin, daarom dachten wij, dat het misschien leuk was om ons over de hond te ontfermen'.

Als moeder eindelijk de telefoon op de haak legt vallen Ineke en Rineke haar uitgelaten van blijdschap om de hals.

'Mam... o, mam', juicht Rineke, 'hoe kon je zoiets moois bedenken?'

'Een hond', schreeuwt Ineke met overslaande stem, 'hoort u 't mevrouw, wij krijgen een hond!'

'En het is mijn Sasja', zegt mevrouw van 't Sandt ontroerd. Dan grijpt zij zomaar moeders hand en houdt die even vast.

'Bedankt', fluistert zij, 'heel erg bedankt, ik weet zeker dat Sasja 't goed bij u zal hebben'.

Rineke knikt opgetogen. 'Reken maar, mevrouw! Wij zullen elke dag met Sasja gaan wandelen en ...'

Op dat moment valt Ineke haar haastig in de rede: 'U moet ons maar een beetje leren hoe het allemaal moet, wij hebben nog nooit een hond gehad, ziet u'.

Even kijkt moeder met een ernstig gezicht de kleine kring rond.

'Ja', zegt zij nadrukkelijk, 'dàt stel ik als voorwaarde: jullie moeten er samen voor zorgen dat Sasja niets te kort komt! Juist omdat ons huis niet zo groot is en wij op bepaalde uren van de dag niet bij hem kunnen zijn. Sasja zal die dagelijkse wandelingen heel hard nodig hebben, dat mogen jullie nooit vergeten!'

Als de lift een kwartier later voor de zoveelste keer die middag naar beneden zoekt heeft Rineke het er nog wel even te kwaad mee. Angstig knijpt zij haar vingers in moeders hand tot een vuist. Maar moeder drukt haar dicht tegen zich aan. 't Kan geen kwaad, Ien, de lift is weer helemaal in orde en je mag er niet bang voor blijven'.

Ineke heeft de oude mevrouw aan haar arm, die nog gauw haar

pas gebreide omslagdoek uit de kast heeft gehaald waarmee zij er zo deftig uitziet!

Als ze de zaal binnenkomen beginnen alle mensen te klappen. De directrice loopt naar hen toe en kijkt zo blij! Vlak bij het orgel heeft zij al vier stoelen klaar laten zetten.

Ineke en Rineke hebben wel een raar gevoel in hun buik. 't Lijkt net of zij ineens weer een beetje zenuwachtig zijn geworden. Al die mensen, die zo naar hen kijken... 't lijkt zo griezelig.

Maar de directrice lacht hun verlegenheid gauw weg. 'Nou', zegt zij tegen de mensen, 'wat vindt u ervan? Hebben die twee een applaus verdiend of niet? Drie kwartier hebben zij vastgezeten in de lift en wat hebben zij tenslotte samen gedaan?' De directrice wijst naar de etuis, die Ineke en Rineke bij zich dragen. 'U kunt het geloven of niet, samen hebben zij maar een paar nummertjes op de fluit gespeeld. Misschien om hun bangheid te vergeten of omdat zij zo dapper waren?'

Ineke en Rineke zijn helemaal beduusd als er na de woorden van de directrice opnieuw een geweldig applaus door de zaal klinkt en alle mensen tenslotte instemmen met een welgemeend: lang zullen ze leven!

'Hoera!'... roept moeder terwijl zij allebei haar handen in de hoogte gooit, 'hiep, hiep, hoera!'

Nu pas begrijpen Ineke en Rineke hoe angstig het ook voor moeder moet zijn geweest om daar al die tijd dat zij in de lift zaten maar beneden te moeten wachten zonder een hand naar hen uit te kunnen steken.

Als het rumoer in de zaal een beetje is bedaard schuift mevrouw van 't Sandt haar stoel naar het orgel. Ineke en Rineke pakken hun fluiten weer uit, zetten de muziek op de standaard. En dan... met trillende vingers zoekt mevrouw van 't Sandt naar de juiste akkoorden. Maar... het gáát! En hoe zenuwachtig zij ook is, toch wordt het een prachtig nummer, dat zij samen met de tweeling ten gehore brengt.

Maar terwijl mevrouw van 't Sandt speelt en gespannen de noten op het muziekblad volgt is het toch alsof er steeds een

ander beeld voor haar ogen schuift.

'Sasja', denkt mevrouw van 't Sandt blij, terwijl zij foutloos verder speelt, 'wat is nu toch alles weer goed geworden. Niet alleen voor jou maar ook voor mij'.

Als Ineke en Rineke na hun optreden met moeder naar huis gaan blijft mevrouw van 't Sandt vlak naast het orgel zitten.

'Ik durf nu niet meer weg te lopen', fluistert zij moeder toe, 'maar nu doet het mij niet zoveel verdriet meer om dit te moeten meemaken. U hebt gelijk gehad, ik heb mij in tijden niet zo dankbaar en gelukkig gevoeld. Och, wat hebt u mij toch blij gemaakt!'

Langzaam maar zeker heeft de dooi weer ingezet en de straten, die eerst zo spiegelglad waren zijn nu weer gemakkelijk begaanbaar. Daarom hoeven Ineke en Rineke vanavond na schooltijd geen boodschappen te doen voor de mensen uit het bejaardenhuis. Daar hebben zij trouwens geen tijd voor ook. In overleg met de chef heeft moeder een halve middag vrij genomen en samen met de tweeling zal zij naar het asyl gaan om hun nieuwe huisgenoot op te halen. De mijnheer van het asyl is erg blij als hij Sasja aan moeder kan overreiken.

'U zult er geen spijt van hebben', zegt hij, 't is een lief beest, ik

vind het haast jammer om weer afscheid van hem te moeten nemen'.

Moeder heeft hem verteld dat zij wel op een flat wonen maar dat Ineke en Rineke met de hand op hun hart hebben beloofd Sasja zoveel mogelijk mee naar buiten te nemen.

'Komen jullie over een paar weken nog eens langs', nodigt de mijnheer hen uit, 'dan kunnen wij samen bekijken hoe het gaat en of het lukt met Sasja'.

Daar hebben Ineke en Rineke wel oren naar. 'Daar kunt u op rekenen, mijnheer', zegt Rineke terwijl Ineke ijverig van ja knikt.

Met Sasja aan de lijn lopen zij gearmd naar huis. Rineke's wangen zien rood van opwinding en Ineke probeert al direct om goede maatjes met de hond te worden.

'Sasja... hééé Sasja!' roept zij telkens, 'nu hoor je bij ons, hè?' Toch is het alsof Rineke nog niet helemaal tevreden is als de hond eindelijk in zijn nieuwe mand, die moeder voor hem heeft gekocht, naast de bank ligt.

'Nu is die oude mevrouw toch nog alleen', zegt zij tegen moeder als zij samen de rommel in de keuken hebben opgeruimd en ook de verbrande zuurkoolpan, die tot op vandaag op het balcon heeft gestaan, weer helemaal hebben schoongeschuurd.

Moeder zucht. 'Tja, daar is nu eenmaal geen ontkomen aan, Rien. Als wij later oud worden gaat het met ons misschien net zo'.

'Toch vind ik het zielig', houdt Rineke vol, 'als wij Sasja nou eens mochten meenemen naar het bejaardenhuis? Dan kon de oude mevrouw hem toch zelf ook nog eens zien?'

Maar moeder schudt haar hoofd. 'Zet die gedachte maar van je af, Rien, je weet, dat het niet kan en ook niet mag'. Moeder heeft gemakkelijk praten, vindt Rineke.

'Je moet maar eens naar haar toegaan', bedenkt moeder, 'mevrouw van 't Sandt zal het heerlijk vinden om te horen hoe het met Sasja gaat en hoe hij het bij ons vindt'.

'Maar...' Peinzend breekt Rineke de zin, die zij wilde gaan zeggen toch weer af. Het is net alsof zij niet goed raad weet met dit probleem. Pas als zij later op de avond samen met Ineke gehurkt om de hondemand zit waarin Sasja tevreden, met zijn ogen knipperend, geniet van de rust en de warmte, springt Rineke ineens met een schreeuw van blijdschap op.

'Nu weet ik het!' juicht zij, terwijl zij opgewonden in haar handen klapt, 'hoera... ik weet het!'

Sasja draait zich een beetje geschrokken op zijn andere zij en blijft onophoudelijk in de richting van Rineke kijken. 't Is alsof hij moet wennen aan de drukke manier van doen van de tweeling.

'Als mevrouw van 't Sandt naar ons toekomt inplaats van dat wij naar haar gaan, kan zij Sasja toch zelf zien? Zo ver is het toch niet om van het bejaardenhuis naar onze flat te wandelen? En als wij haar dan ophalen?'

'Jááá!', gilt Ineke verrast, 'dan kan zij bij ons blijven eten en dan is het net of Sasja ook weer een beetje van haar is'.

'Kinderen, kinderen'... Moeder schudt haar hoofd, 'jullie maken het steeds mooier, eerst een hond in huis, nu nog een oude dame...'

Maar dat zij Rineke's plannetje helemaal zo gek nog niet vindt dat zien de zusjes best aan de glans in haar ogen.

'Eén keer in de week misschien', aarzelt Rineke, 'dat zou toch best kunnen?'

Ineke, die al even opgewonden is geworden van het plan dat Rineke zoëven heeft bedacht, is opgesprongen. 'Mogen wij 't haar vertellen, mam?' bedelt zij, 'en gelijk zeggen hoe het met Sasja gaat?'

Moeder trekt verwonderd haar wenkbrauwen op. 'Nu nog?' vraagt zij, 'dat kan toch niet in de avond'.

'Natuurlijk kan dat', lacht Rineke, 'wij kunnen mevrouw van 't Sandt toch opbellen'.

Het is Ineke, die binnen een paar minuten het telefoonnummer uit de gids heeft opgediept. Rineke draait haastig de cijfers op

de kiesschijf, dan wachten zij met spanning op wat er gaat komen. Als de telefoon in het bejaardenhuis wordt opgenomen pakt Ineke ook een stukje van de hoorn vast, zij móet weten hoe het gesprek zal gaan verlopen. 'Dag mevrouw van 't Sandt... u spreekt met Rineke'. 'En met Ineke', joelt deze er tussendoor. Dan vertelt Rineke aan mevrouw van 't Sandt hoe het vanmiddag met Sasja is afgelopen en ook dat hij al aardig gewend is. 'En... eigenlijk hebben wij ook nog iets aan u te vragen. Maar dat wil Ineke geloof ik doen'.

Als Rineke de telefoon met een kleur als vuur aan Ineke overreikt heeft deze haast geen geduld om haar beurt af te wachten. 'Mevrouw van 't Sandt...', Ineke's stem klinkt hoog van opwinding, 'wij zouden het zo leuk vinden als u af en toe eens naar ons toe kwam dan kon u Sasja zelf ook weer zien en dan zou het net lijken of hij ook weer een beetje van u was...'

Aan de andere kant van de lijn blijft het doodstil. Ineke's gezicht betreft een beetje. Waarom geeft mevrouw van 't Sandt nu geen antwoord? Hoofdschuddend kijkt zij naar moeder en Rineke, die gespannen hebben meegeluisterd.

'Ik hoor niks', fluistert zij, 'wat raar, hè?'

Dan probeert zij het nog eens. 'Hallo', roept zij dringend, 'u heeft mij toch wel gehoord, mevrouw van 't Sandt?'

Op dat moment pakt moeder de telefoon van haar over. Er schijnt nu toch weer contact te zijn want Ineke en Rineke kunnen zien dat moeder aandachtig luistert. Als zij eindelijk na een hartelijke groet de hoorn op de haak legt blijft het even stil in de kamer.

'Mevrouw van 't Sandt hilde', zegt moeder dan zacht, 'daarom kon zij niet dadelijk antwoord geven. Zij was zó blij met ons voorstel, dat zij er gewoon een beetje door overstuur was'.

Die avond praten zij nog heel lang over hun zelfbedachte plan. 'Volgende week', zegt moeder, 'als jullie jarig zijn, dan zouden wij mevrouw van 't Sandt misschien voor de eerste keer op bezoek kunnen vragen. Ik hoef die dag niet te werken en jullie partijtje met de kinderen uit de klas is toch pas op zaterdag; dus

van die drukte hoeft zij geen last te hebben'.

Ineke en Rineke kijken elkaar verrast aan. 'Fijn', zegt Ineke, 'dan komt er echte visite. Dat is nog leuker dan met ons drietjes!' Maar daar is Rineke het niet mee eens. 'Met ons viertjes bedoel je toch zeker!' lacht zij, terwijl zij met een tevreden gezicht neerhurkt naast de hondemand, 'Sasja hoort er ook bij, hoor, vanaf vandaag is hij helemaal van ons'. En daar kunnen moeder en Rineke geen woord tegenin brengen.

Mevrouw van 't Sandt heeft er wel tegenop gezien om zomaar een hele middag op stap te gaan en haar kamer, waar zij net een beetje aan begon te wennen, weer achter te laten. Maar omdat Ineke en Rineke haar zelf zijn komen halen heeft zij niet durven weigeren. Trouwens, haar verlangen naar Sasja, dat met de dag groter wordt, heeft ook wel een woordje meegesproken. Maar nu zij eenmaal aan de feestelijk gedekte tafel zit en zich al echt een beetje thuis begint te voelen heeft zij er geen minuut spijt meer van dat zij toch op de uitnodiging van Ineke en Rineke is ingegaan. Terwijl moeder het eten naar binnen brengt streeft mevrouw van 't Sandt stilletjes de kop van Sasja, die in zijn mand ligt, vlak naast haar stoel.

O, wat was dat een stormachtig weerzien geweest! Wel twintig keer was Sasja jankend tegen de oude mevrouw opgesprongen, die gewoon moeite had gehad zich op de been te houden.

'Sasja'... had zij met tranen in haar ogen geroepen, 'ben je dan zó blij? Wie had dat toch kunnen denken!'

Ineke en Rineke waren er bijna verlegen onder geworden. Nooit hadden zij geweten dat een hond zoveel van een mens kon houden.

Het was geen wonder, dat mevrouw van 't Sandt erg om hem had getreurd nadat zij hem had moeten missen.

Ineke en Rineke merken nu pas hoe leuk mevrouw van 't Sandt kan vertellen. Het feest in het bejaardenhuis heeft wel tot negen uur geduurd en mooi dat het is geweest!

'Achteraf was ik zo dankbaar, dat ik dank zij jullie in die

feestzaal terecht was gekomen', zegt mevrouw van 't Sandt tegen Ineke en Rineke, 'want ineens zag ik hoeveel mooie dingen er nog waren overgebleven in mijn leven en hoeveel reden ik nog had om dankbaar te zijn. En dat laatste had ik een beetje vergeten de laatste tijd'.

Moeder knikt. 'Ik geloof wel, dat ik het begrijp', zegt zij zacht, 'dankbaar zijn als je erg veel hebt moeten missen is soms erg moeilijk'.

Onwillekeurig kijkt Rineke naar de foto van vader, die op de schoorsteen staat. Zij weet maar al te goed hoe anders het allemaal is geworden in huis sinds hij een jaar geleden dat vreselijke ongeluk kreeg. Daarom was hun vorige verjaardag, de eerste zonder vader, ook helemaal niet feestelijk geweest. Maar nu... 't Is net alsof er iets heel moois is gebeurd vandaag. Of lijkt dat maar zo?

'Gaat u nog eens spelen?' bedelt Rineke, als zij allemaal hebben gesmuld van het feestmaal, 'ik bedoel op het orgel?'

'Maar het onze is heel oud, hoor' waarschuwt Rineke, 'en het is vals ook'.

Met een glimlach hijst mevrouw van 't Sandt zich uit haar stoel. 'Vooruit dan', geeft zij toe, 'maar op één voorwaarde, dat ik dit keer mag zeggen wat het gaat worden'.

Als Ineke ijverig met een paar muziekboeken komt aandragen schudt mevrouw van 't Sandt haar hoofd. 'Laat maar', zegt zij, 'als 't moet kan ik ook uit mijn hoofd spelen. Ik moest ineens denken aan een lied dat misschien nog wel ouder is dan jullie orgel'.

'Gaat u erbij zingen ook?' verbaast Ineke zich als de oude mevrouw na een kort voorspel voorzichtig begint mee te neuriën.

Moeder knikt verrast. Zij heeft de melodie herkend. Vlug trekt zij een zangbundel uit de kast en nadat zij er even in heeft gebladerd houdt zij Ineke en Rineke de tekst van het lied voor. En dan...

'*Tel uw zegeningen, één voor één*', zingt moeder met mevrouw

van 't Sandt mee, terwijl zij met een blij gezicht naar Ineke en Rineke kijkt, *'tel ze alle en vergeet er geen; tel ze alle, noem ze één voor één, en je ziet Gods goedheid dan door alles heen'*.

Sasja, die helemaal niet van muziek houdt begint zachtjes te janken. Maar mevrouw van 't Sandt kijkt hem bestraffend aan. 'Stil toch, Sasja, 't ging juist zo fijn'.

Tegen de tijd, dat mevrouw van 't Sandt weer naar huis moet is het net of Ineke en Rineke niet meer zoveel aandacht voor haar hebben. In een hoek van de kamer zitten zij druk met elkaar te fluisteren. Opeens hollen zij naar hun schooltas, pakken er papier en potlood uit en gaan ingespannen zitten schrijven. Moeder wordt er een beetje kriegel van.

'Kan dat nou niet wachten tot straks?' fluistert zij de tweeling in het voorbijgaan toe, 'het lijkt zo onbeleefd. Waarom gaan jullie nog niet wat gezellig praten met mevrouw van 't Sandt? Zij komt toch ook voor jullie?'

'Nee', Rineke schudt vastbesloten haar hoofd, 'dit moet nú!' En Ineke voegt er ernstig aan toe: 'Straks hoeft het niet meer'. Moeder loopt gauw door en begint maar weer een praatje met mevrouw van 't Sandt, die gelukkig niets heeft gemerkt.

'Jammer, dat u weer weg moet zo dadelijk', zegt moeder, 't was zo gezellig om u bij ons te hebben'.

Mevrouw van 't Sandt knikt. 'Weet u wel, dat ik door die vrolijke dochters van u net het gevoel heb gekregen alsof ik een ander mens ben geworden', vraagt zij, 'eerst die grappige ontmoeting op mijn kamer, toen dat fluitconcert, daarna het feest in de koffiekamer van het bejaardenhuis en nu...'

Het is Rineke, die opeens tussenbeide komt. In haar ene hand heeft zij een wit vel papier, dat wel drie keer dubbel gevouwen is.

'Wij hebben een brief voor u', legt Ineke uit, als zij het verbaasde gezicht van mevrouw van 't Sandt ziet, 'en die moet u nu open maken'.

'Ineke toch!', schrikt moeder, 'zoiets kan je toch vragen? Mevrouw van 't Sandt heeft niets te moeten', maar het lijkt alsof Ineke de woorden van moeder niet eens heeft gehoord.

'Doet u 't?' vraagt zij gespannen. Rineke wipt zenuwachtig van haar ene been op het andere. 'Ik hoop niet, dat u het een gekke brief vindt', zegt zij met een bezorgd gezicht.

Moeder begrijpt er niets meer van. 'Wat doen jullie toch geheimzinnig, Ineke en Rineke, als jullie mevrouw van 't Sandt iets willen vragen hoeft dat toch niet per brief? Of is 't een grapje?'

'Wij vonden het zo raar om het te vragen', bekent Rineke, 'daarom hebben wij het maar opgeschreven'.

Mevrouw van 't Sandt heeft het papiertje nu helemaal opgevouwen. Voor alle zekerheid zet zij er haar bril maar bij op. Dan

glijden haar ogen langs de regels en hardop leest zij voor:

'Beste mevrouw van 't Sandt,
Wij willen u vragen of u voortaan onze oma wilt zijn, omdat wij
die niet meer hebben, want wij vinden u zo lief'.
Afzender: Ineke en Rineke.

Het wordt doodstil in de kamer. Moeder veegt haastig met de rug van haar hand over haar ogen. 't Is net of zij een beetje van streek is geraakt door die wonderlijke brief van de tweeling. Langzaam laat mevrouw van 't Sandt het papier zakken en kijkt Ineke en Rineke over haar bril heen ontroerd aan.

'Jullie oma?' vraagt zij dan een beetje beverig omdat de brief van Ineke en Rineke haar meer heeft gedaan dan zij ooit had kunnen denken, 'maar lieve kinderen, als jullie dat echt willen...'

'Ja', knikt Rineke haastig.

'Nou en of!', roept Ineke opgewonden.

Nog altijd een beetje ontdaan schudt mevrouw van 't Sandt haar hoofd. 'Asjemenou... 't lijkt wel of alle goede dingen tegelijk komen. Eerst dat weerzien met Sasja, toen het feest van jullie verjaardag en nu... nu ben ik hier niet eens een vreemde meer in huis en hoor ik er plotseling helemaal bij'.

'Dus u doet 't?' Rineke maakt een sprongetje van blijdschap.

'Ik zou 't niet durven weigeren', verklaart mevrouw van 't Sandt plechtig terwijl zij haar handen met een warm gebaar op de schouders van Ineke en Rineke legt.

'Oma van 't Sandt!' juicht Rineke, terwijl zij even later als een wilde door de kamer danst, 'hoor je 't Ien? Wat leuk klinkt dat, hè?'

Van louter baldadigheid begint Ineke met haar vuisten op de tafel te trommelen.

'Oma van 't Sandt', zingt zij, 'oma van 't Sandt... onze eigen oma van 't Sandt'.

Sasja rekt nieuwsgierig zijn kop en begint waarschuwend te

grommen. Hij vindt al dat lawaai maar niks en houdt zijn oude bazin scherp in de gaten. Als iemand haar kwaad durft te doen...

Maar moeder legt met een geruststellend gebaar haar hand op zijn kop. 'Daar zal je nog aan moeten wennen, ouwe jongen', zegt zij lachend, 'je bent nu bij twee druktemakers komen wonen, hoor. Maar... lief zijn ze wel, dát is een ding wat zeker is!'

En daar is mevrouw van 't Sandt het roerend mee eens.

Terwijl Ineke de potloden en het papier dat zij hebben gebruikt weer opruimt is Rineke met een blij hart zomaar op de grond naast de mand van Sasja gaan zitten. Zachtjes aait zij over zijn dikke vacht. En ineens... Ineens moet zij er aan denken dat haar gebed voor Sasja nu toch verhoord is geworden en ook dat voor mevrouw van 't Sandt. Heel anders dan zij ooit had kunnen denken maar wel op een verrassende manier en heel erg onverwachts. Zij krijgt het er warm van. 't Lijkt zo vreemd dat zij notabene zelf aan die heerlijke oplossing, die er voor Sasja en mevrouw van 't Sandt is gekomen, heeft mogen meewerken. Of... zou God het ook zo hebben bedoeld? Rineke is er opeens heel zeker van en zij weet nu ook dat haar gebed voor Sasja helemaal niet raar is geweest omdat God er toch naar heeft geluisterd.

Als mevrouw van 't Sandt zich een kwartiertje later klaar maakt om weer naar haar kamer in het bejaardenhuis te gaan ligt er een nieuwe glans in haar ogen.

'Wie had dat kunnen denken?' mompelt zij, als zij moeder, die haar even naar huis zal brengen, een arm geeft. Ineke en Rineke zullen in die tussentijd de vuile boel gaan afwassen want het is al zo laat geworden. Maar eerst hollen zij uitgelaten naar de voordeur om mevrouw van 't Sandt nog even na te zwaaien.

'Dááág... dag oma!' Rineke proest het uit. 't Lijkt net echt, Ien'.

Maar Ineke schudt verontwaardigd haar hoofd. 'Het ís echt', zegt zij nadrukkelijk. Als zij even later samen bij de mand van

Sasja staan kijkt Rineke haar zusje nadenkend aan. 'Dat van die lift', zegt zij, 'was erg akelig. Maar als 't niet was gebeurd...'
'Dan hadden wij Sasja niet gehad en dan was mevrouw van 't Sandt nooit onze oma geworden', vult Ineke aan. Dan pakken zij elkaars handen vast en dollen uitgelaten de kamer rond. Nog nooit in hun leven hebben Ineke en Rineke zich zó blij gevoeld!

EN TOEN WERD HET FEEST

Ineke en Rineke besluiten om – tijdens de vorstperiode – aan de bewoners van het bejaardenhuis aan te bieden boodschappen voor hen te doen. Daardoor komen ze in contact met een oude dame die nog maar pas in het tehuis woont en er moeilijk kan aarden. Ze beleven een paar spannende avonturen, sluiten vriendschap met een aantal oudere mensen en krijgen er zelfs een oma bij. Maar het meest blij zijn ze toch dat hun moeder, die na het overlijden van vader vaak zo verdrietig is geweest, nu weer vrolijk met hen kan meedoen.

Uitgeverij G. F. Callenbach bv – Nijkerk

ISBN 90 266 4513 9

M. 8-10